

1246 2564#E- registry- oyphe

Obsidio

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Amie Kaufmanová, Jay Kristof
Obsidio – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

OBSIDIO

AKTA ILLUMINAE - 03

OBSIDIO

AKTA ILLUMINAE - 03

AMIE KAUFMANOVÁ
A JAY KRISTOFF

VYBRANÉ KRESBY Z DENÍKU:
MARIE LU

Pro Marii. Pro koho taky jiného?

SOUDNÍ DVŮR SPS, PŘEPIS – KERENZSKÝ PROCES, 97. DEN

Hlavní žalobce: Gabriel Crowhurst, BSA, MFS, JD

Hlavní obhájce: Kin Hebi, BSA, ARP, JD

Porota: Chua Li Tün, BSA, JD, MD; Saladdín al-Nakkát, BSA, JD; Shannelle Gillianne Chuová, BSA, JD, OKT

Svědék: Leanne Frobisherová, ředitelka divize BeiTech Industries pro akvizice, MFA, MBA, PhD

Datum: 04/11/76

Čas: 13:06

—pokr. ze str. 1172—

Crowhurst, G: Měli bychom asi pokračovat, že? Slečno Donnellyová, je videospojení na vašem konci funkční?

Donnellyová, H: Vidíme vás, pane Crowhurst.

Crowhurst, G: Děkujeme, že jste dnes soudu k dispozici. Uvedte prosím do záznamu své jméno a povolání.

Donnellyová, H: Hanna Alimah Donnellyová. Povolání vlastně ani nemám. Mým otcem byl Charles Donnelly, velitel skokové stanice *Heimdall*.

al-Nakkát, S: Slečno Donnellyová, soudní dvůr vám znovu musí připomenout, že možnost svědectví na dálku se uděluje jako výjimka, nejde o právo. A nelze si také nepovšimnout, že vaše tak řečená Skupina Illuminae má značnou zálibu v dramatizaci. Pokud by líčení degenerovalo v nějaké melodrama nebo frašku, bez váhání je ukončím, rozumíte?

Donnellyová, H: Rozumíme, Ctihodnosti.

Crowhurst, G: Slečno Donnellyová, přísahu jste již složila. Víte, jak se podle práva trestá křivé svědectví před soudním dvorem Sjednocené pozemské správy?

Donnellyová, H: Jistě by mi to mohli objasnit právní zástupci doktorky Frobisherové. Bezpochyby ji právě před tím varovali, než ji pustili na svědeckou lavici k tomu komediálnímu výkonu.

Hebi, K: Námitka!

Donnellyová, H: Zdravím, Leanne. Pěkný kostýmek. Originál od Feeneyho, že?

Frobisherová, L: [nesrozumitelné]

Hebi, K: Vaše Ctihodnosti...

al-Nakkát, S: Slečno Donnellyová, toto jsou přesně ony teatrální vložky, které nebudu tolerovat. Budete oslovovat výhradně činovníky soudu, nebo to ohodnotíme jako pohrdání soudem. Je to zcela jasné?

Donnellyová, H: Ano, Ctihodnosti. Naprosto jasné.

Crowhurst, G: Slečno Donnellyová, soud již probral první a druhou část Akt Illuminae, jež se zabývají původní invazí na Kerenzu IV provedenou jednotkami BeiTech Industries...

Hebi, K: Námitka. *Údajnou invazí.*

Chuoová, S: Námitka se uznává.

Crowhurst, G: Omlouvám se. *Údajnou invazí.*

Probrali jsme záznamy o bitvě mezi *Lincolnem* a *Alexandrem*. Poté jsme se přesunuli k *údajnému* obsazení skokové stanice *Heimdall* zvláštními agenty BeiTechu a k přiletu vědeckého plavidla WUC *Hypatia*.

Donnellyová, H: Nezapomeňte taky na to, jak málem implodoval vesmír. Dvakrát.

Crowhurst, G: Jistě. Nicméně jste nám stále ještě nevysvětlila, jak je možné, že s námi nyní mluvíte, přestože byla skoková stanice *Heimdall* zničena. Pokud jste se, jak tvrdíte, i se zbytkem osazenstva *Heimdallu* přesunula ještě před zkázou stanice do soustavy Kerenzy, a to na palubě lodi *Mao*, patřící předtím Traviši Falkovi, musela byste tam přece zůstat uvězněná i s posádkou *Hypatie* a bez jakékoli možnosti návratu do Jádra. A při nefunkčnosti červí díry byste se s námi ani neměla jak spojit.

Donnellyová, H: Deset bodů z deseti.

Crowhurst, G: Takže... kde se nyní nacházíte, slečno Donnellyová?

Donnellyová, H: To nesmím sdělit.

Crowhurst, G: Ale v soustavě Kerenzy nejste, že?

Donnellyová, H: To by přece nebylo možné. Skupina Illuminae sice zachránila dvě univerza před anihilací při hyperprostorovém paradoxu, ale zázraky dělat neumí.

Žün, Ch: Slečno Donnellyová, odpovězte prosím na otázku.

Donnellyová, H: Omlouvám se. Ne. Odpověď zní ne. Nejsme na Kerenze.

Crowhurst, G: Výtečně. A nyní. Protože bez použití skokové technologie by vám cesta zpátky do Jádra zabrala několik tisíc let, vysvětlila byste soudu laskavě, jak jste vy a vaši kolegové z té soustavy unikli?

Donnellyová, H: ... všichni ne.

Crowhurst, G: Prosím?

Donnellyová, H: Z Kerenzy jsme neunikli všichni, pane Crowhurste.

Crowhurst, G: Tvrdíte, že část vaší skupiny je pořád tam?

Donnellyová, H: Tvrdím, že odtamtud neodejdou vůbec. To je smysl toho všeho. Přesně proto tady dnes jsme. Abychom o všem vyprávěli místo těch, kteří to sami vyprávět nemůžou. Abychom do toho vnesli světlo. A promluvili za mrtvé, pane Crowhurste.

Za mrtvé, doktorko Frobisherová.

al-Nakkát, S: Slečno Donnellyová, poslední varování!

Donnellyová, H: ... omlouvám se, Ctihodnosti.

Crowhurst, G: Slečno Donnellyová... co kdybychom začali od začátku? Jak jste po zkáze *Heimdallu* unikli do soustavy Kerenzy?

Donnellyová, H: To je na dlouhé vyprávění. Ve kterém navíc vystupují lidé, které zatím neznáte. Víte, tehdy jsme ještě nevěděli... tedy až do zničení stanice *Heimdall* vlastně nikdo nevěděl, že na Kerenze IV to pár lidí přežilo.

[zvuky z publika]

Žün, Ch: Klid! Klid v soudní síni!

Crowhurst, G: Promiňte, slečno Donnellyová. Někdo tam přežil?

Donnellyová, H: Jen si to představte. Při původním útoku napadly planetu čtyři dreadnoughty a navíc i mobilní skoková platforma *Magellan*. *Alexandr* sice *Magellan* vážně poškodil, takže se nikdo nemohl skokem dostat ze soustavy, ale naprosto zničené byly jen dva dreadnoughty. Ty ostatní zůstaly na orbitě u Kerenzy IV a neměly jak se dostat domů.

Crowhurst, G: Takže na planetě byly jednotky společnosti BeiTech?

Donnellyová, H: Správně. Když se *Hypatia* dostala ke vstupnímu bodu *Heimdallu*, okupační síly byly na planetě uvězněné už skoro sedm měsíců. A s nimi i řáda kolonistů, kteří se nestihli dostat na loď flotily *Alexandr*.

Crowhurst, G: Ale... nebyly by ty dreadnoughty a jejich posádky od BeiTechu s to vyslat zprávu Rapírovi, operativci BeiTechu na stanici *Heimdall*? BeiTech by přece zcela jistě věděl, že tam jsou ti lidé, co útok přežili.

Donnellyová, H: To je trochu složité na vysvětlování. Naštěstí a shodou okolností jsme k té věci dali dohromady materiály...

Frobisherová, L: Jak jinak.

Donnellyová, H: Nemusíš se utrhouvat, Leanne.

Sedí se všem pohodlně? Nemusí si někdo odskočit, aby pak necou...

al-Nakkát, S: Slečno Donnellyová...

Donnellyová, H: No dobře. Takže si, děti, otevřete slabikáře na straně jedna.

Bylo nebylo, za sedmerými horami, na takovém jednom kousku ledu někde v ■ vesmíru, kterému se říká Kerenza IV...

BEITECH INDUSTRIES
ÚTOČNÁ FLOTILA KERENZA
VLAJKOVÁ LOĎ CHURCHILL

PRO INFORMACI:

První relevantní dokument nalezený v zachráněných materiálech firmy BeiTech, který se týká našeho nového „hrdiny“, Rhyse Lindstroma.

PŘÍKAZ K PŘESUNU ZAMĚSTNANCE
—PRIORITA 1—

AUTORIZACE: SUN 7802-024-BTN

Záchyt: 16/08/75

Jméno: LINDSTROM, Rhys

Hodnost: Specialista

Dosavadní přidělení: Elektronická podpora, mobilní skoková platforma Magellan

Nové přidělení: Opravy elektroniky a logistika, planeta Kerenza IV

Specialisto Lindstrome,

opožděně vám přeji příjemný Den Terry a předem se omlouvám za přidělení, jež pro vás patrně nebude vítané.

Vím, že dokud jste byl na palubě mobilní skokové platformy Magellan na orbitě Kerenzy IV, odváděl jste skvělou práci a zdatně jste napomáhal při zmenšování následků warpové bouře valící se z poškozeného systému izolace hermia. Vaši nadřízení hodnotí velmi kladně vaši zdatnost a oddanost BeiTech Industries a Orbitálnímu sboru.

Bohužel, na předmostí na Kerenze IV se objevily neočekávané obtíže, jež vedly k podstavu technického personálu. V důsledku toho vám nyní vydávám rozkaz, abyste se hlásil nadporučíku Christiemu u čtvrté čtyry rot delta. Doprovodíte čtvrtou četou na příští turnus v kolonii na Kerenze IV (počínaje 17/08/75).

Pochopte, specialisto, že nejde o trest. Vedl jste si příkladně a situace na planetě si vyžaduje příspěví těch nejlepších a nejschopnějších. Warpová bouře je již zvládnutá a my můžeme komunikovat s našimi lidmi na palubě skokové stanice Heimdall, a tak nijak nepochybují, že nás velení brzy vystřídá.

Pokud spojení s hlavním štábem BeiTechu bude úspěšné, z TechInž mě informují, že Magellan bude schopen skokového přesunu za dva týdny. Nicméně vinou úniků jsou rezervy hermia na Magellanu téměř vyčerpané. **V následku toho je naší prioritou zajistit produkci v hermiovém dole na Kerenze.**

Nadporučík Christie vám na palubě vlajkové lodi Churchill dá brífink a přidělí vám ochrannou jednotku pro celou dobu vašeho pobytu na Kerenze IV. Nijak nepochybují, že splníte svou povinnost s obvyklou brilancí a že napomůžete našemu konečnému vítězství.

Sun Chuo-tín

Admirál, BeiTech Industries, Orbitální sbor

Velitel, BT013-TN *Churchill*, Útočná flotila Kerenza

NO
MĚ
TO
PO
TEDA

PRO INFORMACI:

Tyto záznamy byly zachráněny z nízkotechnologického redundantního debatního serverového systému na Kerenze IV, při jedné tamní střední škole, zavedeného jako součást místního odboje. V této podobě.

ZÁCHYT: 17/08/75 08:46

Host_17: seš tam?

Host_03: jj

Host_17: můžeš?

Host_03: co mě [REDACTED] honíš seš moje máma?

Host_17: tohle je vážný sakra

Host_03: eště že mi to povíš

Host_17: hlavně to [REDACTED]

Host_17: stejně to od ostatních schytám, i když se to [REDACTED]

Host_03: je schůzka?

Host_17: jj v 15:00 o pauze

Host_03: ztráta času. Samý kecy v kleci

Host_17: už ne. Mám těch [REDACTED] stejně plný zuby jako ty

Host_17: určitě jdeš dth?

Host_03: sedni a čum na ohňostroj

Host_03: a buď v klídku, dožiješ se dýl

Host_17: je ti jasný, že tohle nepřežijem nikdo

Host_03: možná ne

Host_03: ale aspoň budu naživu dýl jak ty [REDACTED] od BeiTechu

Host_03: můžou nám držet flek v pekle

PRO INFORMACI:

Přepis záznamu

kamery z ATLASu, získaný ze serverů BeiTechu na planetě Kerenza IV, datum 17/08/75. Původní záznam také obsažen ve složce.

Už byste měli být zvyklí na barvitý jazyk našich videotechniků, ale přesto drobné varování: bacha na vulgarismy.

**hnutí bezpečnostního záznamu,
připravil analytik
ID 7213-0089-DN**

Záznam začíná jen audio stopou. Jak systém naskakuje online, slyšíme šumy. Basové hučení motorů a pod tím chvění ventilace a taky útržky tlumeného hovoru.

„... povídám: ‚holka, jak jsem mohla vědět, že si na něj myslíš, a taky...“

„... nom tři tejdny od posledního střídání, hele. Tohle je fakt na ho...“

„... omrzliny. Přišel o obě ruce a nos a...“

„... vzbouřenci, to mě po...“

Po obrazovce mi přeběhne sněžení, už se nahazuje i video stopa.

Jsme uvnitř raketoplánu BeiTechu třídy Saranče, jaké se používají k přepravě mezi planetárním povrchem a plavidly na orbitě. Jsou určené pro těžké náklady a hromadné výsadky při výpravách na planety. Všechny povrchy jsou ocelově šedé, osvětlené matně rudými fluorescenčními pásy. Na monitorové stěně se míhají data. Je to prostě vojenská transportní loď, pancéřovaná a ozbrojená. Na zadních dveřích nákladového prostoru, pod logem BeiTech Industries s fénixem, jsou podle šablony úhledně nastříkaná tři slova.

Svatá trojice každého kolečka v korporátním stroji.

SPOLEČNOST

VELENÍ

SBOR

V Sarančeti je spousta vojáků. Orbitální pěchota, známá jako „blátošlapové“, vycvičená pro rychlé nasazení z oběžné dráhy na povrch planet. Dvě desítky mužů a žen, většinou něco přes dvacet let, všichni se usilovně navlékají do štíhlých linií Antišokové taktické lehké armádní soupravy (ATLAS), kombinéz z plastoceli a látky z neprůstřelných nanovláken, s bílošedým zimním maskovacím vzorem. Pak vypadají jako něco mezi kudlankou a rytířem z archivních videí, až na to, že Lancelot nenosil bouchačku velkou tak, že by zbořila celý dům.

Každý ATLAS má ramenní osobní kameru. Kvalita záznamu je dobrá, audio vynikající. Něco se musí BeiTechu nechat: když si naplánují ilegální planetární invazi provázenou genocidou, nešetří na výdajích.

Jeden voják se ale liší. Zatímco ostatní si kamarádsky povídají, on tiše stojí. Je mladší než ostatní. Osmnáct, nejvýš devatenáct. Jeho ATLAS je zbrusu nový, nikde promáčkliny a šrámy, nikde žádné ručně kreslené ozdoby, kterými se jinak kombinézy jednotlivých blátošlapů odlišují jedna od druhé. Má výraznou bradu. Pronikavé šedé oči, jen trošku moc veliké. Pískové vlasy, s patkou, která pokud není proti vojenskému řádu, tak by tedy rozhodně být měla. Určitě nedodrжуje zákony přitažlivosti. Jedna moje kolegyně videoanalytička – která si nedá pokoj a při práci mi neustále nakukuje přes rameno –, říká, že „by po něm šla jako slepice po flusu“.

Na hrudním chrániči je napsáno LINDSTROM, RHYS.

Možná je to pěkný kluk, ale všichni ostatní vojáci si ho prohlíží jeji přimhouřenýma očima... když se na něj vůbec podívají.

„Ten [REDAKCE] mlíčňák...“ zavrčí jeden.

„Zelenej jak sedma.“

„Je vůbec dost starej, aby mu tam dole rostly chlupy?“

„Zeptej se svý ségry.“

„Víš, co, polib mī, Óširová.“

„Jenom když poprosíš.“

LINDSTROM, RHYS celou tu dobu mlčí. Mračí se na energetické uzávěry svého ATLASu. Prakticky jako by měl na čele napsáno NIKDY JSEM TENHLE KRÁM NEMĚL NA SOBĚ, ale nikdo ze zbytku jednotky mu nenabídne pomoc s oblékáním.

„Poo-zor! Důstojník!“

Lindstrom a ostatní se bleskově narovnají do pozoru. Do nákladového prostoru vejde postava v taktické výzbroji, vysoké boty duní na temperopěně podlahy. Je to muž, masivní jako tank, a ještě nemá na hlavě přilbu. Tmavé oči, krátké vlasy barvy pepř a sůl. Na jedné našedlé tváři má maorské válečné tetování. Na otlučeném prsním chrániči je hned vedle důstojnických frček jméno CHRISTIE. Vedle toho je úhledně rukou napsáno TEĎ JSEM VÁŠ BŮH.

Prohlédne si jednotku, všechny postupně zhodnotí pohledem.

„Pohov.“

Vojáci se maličko uvolní, rozkročí se, ruce dají za záda.

„Dobré ráno, blátošlapové.“

„Dobré ráno, pane!“ ozvou se dva tucty vyštěknutí.

„Vím, že jsme neměli čas na kompletní poučení, než jsme vymázli z *Churchilla*. A omlouvám se, že vás okrádám o spánek pro krásu. Je [REDAKCE] jasný, že Woźniak ho dost potřebuje.“

Nadporučík se ušklíbne na jednoho hromotluckého vojáka s obličejem jako rozšlápnutá kobliha a ten se zazubí na celé kolo. Na prsou má jméno WOŹNIAK, ale vyškrábal ho a nad to napsal BARON. Má spoustu jizev, vypadají čerstvě – a když uvážíme, kolik nanotechnologické chirurgie má frontová jednotka BeiTechu k dispozici, je jasné, že si je nechal schválně.

„Taky je mi jasné, že nám do příštího turnusu na Kerenze měly zbývat ještě čtyři soly,“ pokračuje nadporučík Christie. „Takže přede hru přeskočím a tady je situační hlášení:

Včera ve 23:47 kerenzského času došlo k poruše na interním environmentálním systému Kerenzské radnice, kterou jsme si zařídili jako důstojnickou ubikaci. Následkem toho systém začal hnát

do radnice čisté CO. Než na poruchu přišli, třicet sedm důstojníků zemřelo na otravu oxidem uhelnatým.“

„Mě [REDACTED],“ ucedí tiše Woźniak.

„[REDACTED] vzbouřenci,“ dodá někdo jiný.

Saranče se zakymácí v náhlé turbulenci. Christie přidá na hlasitosti.

„Vím, co si myslíte. Ale nedá se vyloučit, že nešlo o sabotáž. Přesto admirál Sun rozhodl posílit stavy na planetě. Až do odvolání se budou turnusy střídát vždy po šesti týdnech na povrchu a dvou týdnech na orbitě. Takže doufám, že jste si přibalili palčáky a vůbec. Protože tam krapet zkejsneme a je tam fakt zima.“

Nálada členů jednotky taky klesne pod bod mrazu.

„Dotazy?“ zeptá se Christie.

Jeden černovlasý voják s pusou plnou žvýkacího tabáku zvedne ruku.

„Jeden bych měl.“

„Není to ten, odkud se berou děti, že ne, vojíne Dayi?“

Voják se zazubí a přendá si žvanec z jedné tváře do druhé.

„Šéfe, proč jednoduše všecy ty mizerný kopáče nepostavíme ke zdi a neodděláme je?“

„Panečku, to je skvělý plán, vojíne,“ přikývne Christie. „Takže počítám, že až všichni civilové budou bradama vzhůru, vy osobně budete obsluhovat hermiové procesory? Nejspíš jste si mezi bojovým nasazením a [REDACTED] sestřenic udělal titul inženýra, že?“

„No tak co jim aspoň oddělat děti,“ nedá se vojín. „To by je naučilo, aby nás [REDACTED].“

„Skutečnost, že pod zámkem máme příbuzné všech horníků, je asi to jediné, díky čemu dolování hermia pořád probíhá,“ zavrčí Christie. „Když je odděláme, důl se zavře a my nedostaneme šťávu pro *Magellan*. Navíc oficiální postoj pořád je, že na planetě není žádné povstání. Takže si laskavě vyndejte mozek z [REDACTED] a myšlení nechte na divizi logistiky.“

Day se zatváří kysele, ale už drží hubu. Christie nakrčí obočí, čeká na další dotazy. Do ticha jen jedna štíhlá žena s černými vlasy ostříhanými na mikádo kývne na chlapce.

„Kdo je ten klofák, veliteli?“

„To je specialista Lindstrom.“ Nadporučík Christie plácne blondáčka mocně po rameni. „Elektronik půjčený z *Magellanu*. Dohlídne zatím na údržbu systémů v kolonii na Kerenze.“

„A kde je Albretto? Nebo Ingram a Couzens?“

„Ti byli v ubikaci, když přišel na návštěvu pan Oxid. Jsou tuhý.“

„A tenhle kluk je má nahradit?“ Žena se nevěřícně podívá na Lindstroma. „Kolik mu je, dvanáct? Ani si neumí oblíct ATLAS, veliteli.“

„A od vás bylo velice milé, že jste mu hned nabídla pomoc, četařko Óširová.“

Tetování na Christieho obličejí sebou při tom sarkastickém pokusu o vtip škubne. „Protože se tolik staráte, budete až do odvolání specialistovi osobně hlídat záda. A jak jste úslužně připomněla, máme techů nedostatek, takže pokud se mu něco stane, je z vaší
[REDACTED] můj cvičnej terč. Jasně?“

Žena zamrká a zatne zuby.

„... ano, pane, provedu, pane.“

Ozve se zapraskání v interním rozhlasu Sarančete.

„*Veliteli, tady spojovací. Pět minut na povrch, končím.*“

„Tak bláfaci!“ rozeře se Christie. „Slyšeli jste tu hodnou paní, pět minut do bordelu. Teplota minus šest, vítr osmdesát kiláků, takže bačkůrky s sebou. A pokud jedinýho z vás, vy volí, napadne, že by na tomhle turnusu moh zhebnout, osobně si pro něj dojdou až do pekla a nakopu mu [REDACTED], že to neviděl. Jasný?“

„Ano, pane!“

„Neslyším!“

„*Ano, pane!*“

„Vaše životy patříj BeiTechu a dohlížím na to já. Blátošlap ne-umře, dokud nedostane povolení umřít, rozumíme si?“

„Ano, pane!“

„Furt vás [REDACTED] neslyším!“

„Ano, pane!“

Christie ukáže na logo BeiTechu a na heslo na dveřích hangáru.

„Společnost! Velení! Sbor!“

„Sbor! Jóóóó!“

Čtyřicet pět udeří do čtyřiceti hrudních chráničů. Jedině Lindstrom to udělá trochu později. Christie si ještě jednou prohlédne jednotku a pak přikývne.

„Paráda.“

Pak se velitel bez dalších řečí sebere a zase odejde.

Vojáci dokončují přípravy. Kontrolují zbraně. Regulátory teploty. Sílu signálu. Snaží se tenhle hermiový podnik WUC zvládat už šest a půl měsíce, takže jsou jako dobře promazaný stroj. Do poslední součástky... až na jednu. Lindstrom pořád zápolí s kombinézou. Pak zvedne hlavu a zjistí, že četařka Ōširová stojí před ním a ruce má zapřené v bok.

Takhle zblízka vidím díky Lindstromově kameře, že vlastně není o moc starší než on. Vypadá na japonské předky, ale bude v tom někde i trocha Eurobloku. Tvrdé hnědé oči. Pěkná, ale strach by vám nedal jí to naznačovat. Na hrudním chrániči má napsáno [REDACTED] ZABIJEŠ. Je o kus menší než on, ale kdovíproč jako kdyby se nad ním tyčila.

„Kolikrát jsi na sobě měl ATLAS, Klofáku?“

„... no, jenom při výcviku, četařko.“

Ona se ještě chvilku dívá, jak se s tím kluk pere, prohlíží si tu srandovní patku vlasů, pak ho plácne do ruky.

„Dívej se. Už se.“

Probere s ním celý postup. Metodicky. Ověřuje si, jestli dával pozor. Saranče se v další turbulenci pořádně zazmítá, Lindstrom se zapotácí. Ōširová skoro vůbec. Když četařka skončí, kývne na kluka.

„Jasný?“

„Snad jo.“

„Musíš to zvládat určitě, ne jenom snad. Na Kerenze je sedmdesát pod nulou, když zapadne slunce. Když nebudou uzávěry těsnit a ty do toho vlezeš, omrzneš, než si uvědomíš, co se ti stalo.“

Kluk zamrká. „To je sranda, že jo?“

Óširová se podívá na jiného pěšáka. Na toho s jizvami. „Hele, Barone, pamatuješ si na Stohlovou?“

„No [REDACTED] že jo.“ Hromotluk se teatrálně otřese. „Doted' se mi o tom zdá.“

„Proč?“ Kluk mezi nimi přeskakuje pohledem. „Co se jí stalo?“

Ten, co mu říkají Baron, se jen ušklíbne. „Na pľlnoční hlídce jí kleknul regulátor teploty v ATLASu. Než se dostala zpátky, byla napůl zmrzlá. Když jí sundávali kombinézu, šla s tím dolů skoro všechna kůže.“

Kluk polkne. Beze slova začne opakovat po Óširové postup při uzavírání kombinézy. Baron párkrát mrkne na kamarády.

Musí se uznat, že Lindstrom se učí rychle; zvoře to jen jednou, potom mu to už jde.

„Dobře,“ přikývne Óširová.

Lindstrom jí věnuje oslnivý úsměv miláčka žen. „Díky.“

„To si ušetři, fešáku,“ vzdychne ona. „Poděkovat mi můžeš, jestli se nenecháš oddělat do té doby, než mě Christie zbaví povinnosti dělat ti garde.“

Lindstromův úsměv miláčka žen mizí – vypadá to, že není zvyklý, aby to nezabíralo.

„No ale... tak hrozný to přece není, ne? Jenom hlídáme pár kolonistů, ne?“

Hangárem se rozlehne smích. Rozhlas varuje vojáky, že za dvě minuty jsou na povrchu. Motory řvou, Saranče klesá a zpomaluje. Celá loď se zmítá jako při zemětřesení. Óširová se na kluka usmívá.

„Žijete si tam na *Magellanu* jako ve vatičce a moc se k vám nedonese, co se dole děje, co?“

„Ne, spíš jsme tam měli moc práce,“ odsekne kluk. „Znáte to, zacelit trhlinu v systému izolace víru. Postarat se, aby warpová bouře nepohltila celou planetu. Někam se dovolat. A možná časem dostat do provozu celý generátor červí díry, abysme do [REDACTED] mohli odsud vypadnout. Bylo to dost složitý.“

„Fakt?“ Óširová nakloní hlavu ke straně. „No tak tady dole to je vážně jednoduchý, Klofáku. Uděláš, co ti řeknu, hned, jak ti to řeknu. Budeš šlapat, kam šlapu já. Pohneš se, když se pohnu já. Jasnačka?“

„To asi zvládnou.“ Kluk nasadí vzdorný pohled. „Nejdeme přece do bitvy nebo tak.“

„No, úplně divoká střelice to asi fakt nebude,“ uzná Óširová. „Ale vsaď se, že tam je někdo, kdo by tě rád odprásk. Horníci nejsou tak blbí, aby po tobě stříleli, dokud máme pod zámkem jejich rodiny. Ale můžou ti zavařit jinak. Třeba poteče jenom studená voda, kdykoli se vypravíš do sprch, anebo v nádrži Geparda najdeš hrst cukru. Ale možná se taky jednou vydáš na noční hlídku a [REDACTED] se ti termoregulátor v ATLASu. Nebo ti selžou brzdy. Nebo půjdeš spát, pustíš si topení – a už se nikdy neprobudíš.“

Óširová jde blíž a přimhouřeně se na něj podívá. „Ty lidi tu byli doma a my jsme k nim vpadli, Klofáku. Rozbombardovali jsme je na [REDACTED]. Pobili jsme jejich příbuzný. Myslíš si, že tě nečeká žádná bitva? Tohle je celá válka, [REDACTED].“

Lindstrom je jako zařezaný. Óširová se mu podívá do očí. Hlas má jako žiletku.

„Dělej, co ti řeknu, hned, jak ti to řeknu,“ zopakuje. „Šlap, kam šlapu já. Hni se, když se hnu já. Jasný?“

V průlezu se zase objeví nadporučík Christie, už má přilbu a ta má na čele osm teleskopických čoček podobných shluku zářících pavoučích očí.

„Takže, bláťáci. Půl minuty. Připravit!“

Óširová se pořád upřeně dívá na Lindstroma a čeká na odpověď. Kluk konečně přikývne.

„Ano, četařko. Provedu, četařko.“

„Nasad' si přilbu.“

Kluk si naštvane narazí přilbu a ta pavoučí optika zabliká a přejde do stálé narudlé záře. Magnetické svorky drží všechny vojáky na místě, řev motorů skoro ohlušuje. Kov se třese, nýty skučí, pod tím vším syčí hydraulika. Poslední zachvění, pak krátké ticho a po něm série zadunění; Saranče dosedá na zem.

Vrata se rozevírají, dovnitř skučivě vnikne ledový vítr a jasný, oslepující jas světla bílého jako sníh. Teplota v nákladovém prostoru prudce padá, vzduch se plní námrazou a sněhem. Kamerám chvíli trvá, než se svitu přizpůsobí.

Když je zase vidět, pěšáci už vystoupili z přepravní lodě a stojí ve stínu jednoho jejího širokého křídla. Lindstrom se podle rozkazu drží blízko Óširové a pozorně se rozhlíží. Přistávací zóna je stejně provizorní jako všechno ostatní v kolonii na Kerenze IV. BeiTech jen předělal staré geebalové hřiště střední školy na polní letiště – protože to bylo jediné místo dost rozlehlé a s dost pevným povrchem, jakmile po útoku zničili astroport. Kdyby ti ubozí pitomci věděli, že tady ztvrdnou a budou tu muset žít půl roku nebo i víc, třeba by celou kolonii nerozbombardovali na úplný [REDACTED] tak důkladně.

Dojemné, podejte mi někdo kapesníček.

U přistávací plochy leží v úhledných hromádkách třicet sedm hliníkových beden. Každá je asi dva metry dlouhá. Hranatá. A opatřená logem BeiTech Industries. Je vidět, jak se změnil Lindstromův výraz, jakmile pochopil, co to je.

Rakve.

Rakve s mrtvolami důstojníků BeiTechu.

Na tlustých pneumatikách přijede cisterna, doplňuje palivo do Sarančete, mechanici v termooblecích se rojí kolem lodě, jí se od boků zvedá do mrazivého vzduchu pára.

Vojín Baron Woźniak stojí vedle Lindstroma a šťouchne do něj loktem.

„Nenech se od Óšiřový semlít, mladej. Je to profík. Tý se drž a budeš v pohodě.“

„Jasně,“ slíbí kluk, ale pořád se dívá na hliníkové rakve.

„Jestli máš chvilku, stav se večer v ubikacích. U Barona se vždycky mastěj karty. Prachy máš, ne?“

„Jo.“

„Tak fajn.“ Hromotluk přikývne. „Dva jedna nula nula. Ale Christiemu to neříkej.“

Nadporučík Christie štekavě vydává rozkazy, většina jeho vojáků se má hlásit v operačním středisku. Podívá se na kluka, snaží se překřičet motory i vánici, kombinéza mu mění hlas.

„Lindstrome! Enviroregulátor v lékařském centru je na hadry. Vy a Óšiřová se tam fofrem odkýblujte a ať co nejdřív běhá. Pak se hlaste v OS na...“

Nedořekne, přeruší ho exploze.

Jasná. Ohlušující. ATLAS má audio i video konstruované tak, aby vydrželo bojovou zátěž, takže většinu vidím. Začalo to v cisterně napojené na Saranče, ale neskutečně rychle to stoupá, spálí to mechaniky a vojáky to rozhází do stran jako hračky. Lindstromem to mrskne dobrých deset metrů, dopadne na zem a Óšiřová se svalí na něj. Všude kolem prší kouřící trosky a hřištěm probíhají ozvěny výbuchu.

Četařka je okamžitě na nohou, sundá z ramene flešetovou pušku MX, červený paprsek laserového zaměřovacího systému protíná vířící černý dým. Na polním letišti se rozeřve alarm. Kvílí sirény. Motory řvou, jedou sem hasiči. Na sněhu leží zčernalá mrtvá těla. Lindstrom se pracně vystrachá na nohy, v ruce drží pušku, řve na Óšiřovou.

„Co se to [REDAKCE] děje?“

„Drž se dole!“

„Někdo na nás útočí?“

„Drž se *dole*!“

Žena se dívá skrz kouř, přeostřuje. Ze Sarančete je prázdná skořápka, zkroucená, hoří. Pěšáci se zvedají na nohy, ale kolem místa exploze leží aspoň tucet zuhelnatělých a kouřících těl.

„Zdravotník!“ rozlehne se křik. „Zdravotník!“

Lindstrom se potácí, Óširová je před ním.

„Do [REDACTED],“ vydechne četařka.

Nadporučík Christie klečí, kolem něj se shlukli čtyři další vojáci. Pátý leží na zádech a hrudní chránič ATLASu mu rozerval kouřící kus trupu lodě. Hrudník pod tím je rozsekáný, vykukují z toho bílé kosti, krev kouří na sněhu. Christie sundá pěšákovi přilbu a je vidět obličej vojína Jarroda Daye, zkřivený bolestí; v jedné tváři pořád vězí žmolek žvýkacího tabáku.

„[REDACTED] hajzlové,“ zaskučí.

„Vydrž, vojíne. Brzy tu bude zdravotník.“

„Je... j-je to z-zlý, šéfe.“

„Šetři plíce, Dayi,“ zavrčí Christie. „Na to, abys poznal, kdy máš umřít, jsi moc velký hlupák.“

Day začne kašlat, u rtů mu vyskakují bubliny, na bradě má krev a šťávu z tabáku. Nadporučík se dívá přes rameno ke shluku budov na okraji polního letiště a zařve: „TAK KDE JE [REDACTED] TEN ZDRAVOTNÍK?“

Day kašle křečovitěji, tvář mu bledne. Lindstrom a Óširová už stojí vedle ostatních, za zády jim pořád hoří Saranče. Sněhovou břечkou honem přibíhá voják BeiTechu se zeleným křížem na zádech, padá na kolena vedle skučícího vojína. Christie drží Daye za ruku, sám si stáhne přilbu a dívá se vojínovi do očí. Zdravotník se dává do práce.

„Dívej se na mě, Dayi,“ poručí důstojník.

Day jen sténá a oči má zavřené.

„Vojáku, říkám, ať se díváš na mě!“

Maličko pootevře oči. Christie mu chytí hlavu oběma rukama, shýbá se k němu. „Blátošlap neumře, dokud nedostal povolení umřít, slyšíš mě, vojíne?“

Day má na rtech krev a šťávu. Zdravotník nadává a už je od krve lepkavý po lokty. Krev se vsakuje do sněhu.

„Vojíne Dayi, slyšíte mě?“ rozeřve se zase Christie. „Nedávám vám povolení umřít, jasné?“

Day sebou cukne. Zašeptá něco nesrozumitelného.

„Neslyším vás!“

Zraněný muž škytne, třesť oči. A když vydechne, z očí mu mizí světlo. Jako by ho někdo odpojil. Sto kilo svalů a kostí uzavřených ve skořápce z plastoceli a nanovláken. Ozbrojených po zuby. Dokonale vycvičených.

A je to pryč – jako lusknutím prstů.

Na větrem zmítaném letišti je ticho. Christie se rozhlíží po vojácích. Po personálu letiště a po zdravotnících a mechanicích. Všichni mlčí. Servomotory tlumeně zavrňí, když se nadporučík vysouká na nohy. Zimní maskování na zbroji má pocákané krví. Letmo se podívá kolem sebe, po mrtvolách, po explozi jich zůstalo ležet aspoň deset. Odplivne si do nachově zbarveného sněhu.

„Identifikovat a odnést.“

Lindstrom se odváží kradmo se podívat na Óširovou. Namáhavě dýchá.

Četařka má tvář schovanou pod přilbou. A hlas jako z oceli.

„Vítáme tě na Kerenze, Klofáku.“

PRO INFORMACI:

Tým BeiTechu není jediný, kdo by rád věděl, co to vybuchlo. Nejvyšší čas se seznámit s Ashou Grantovou, lékárnickou praktikantkou; s Brunem Wayem, instalatérem; se Steph Parkovou, mechanikou; a s Joranem Karalisem, důlním inženýrem.

ZÁCHYT: 17/08/75 09:17

Steph PARKOVÁ: co to do [REDACTED] bylo???

Bruno WAY: taky přeju dobrý den.

Steph PARKOVÁ: [REDACTED] si, Bruno.

Bruno WAY: :(

Asha GRANTOVÁ: seš ok, Steph? V poho?

Joran KARALIS: Všichni se uklidněte. Co bylo co?

Steph PARKOVÁ: ta [REDACTED] exploze, neasí? Neslyšels??

Joran KARALIS: My děláme v dole osmnáctihodinové směny, Steph. To toho moc neuslyšíš, když jsi pět kiláků pod šelfem a dvacet od místa, kde se něco děje.

Steph PARKOVÁ: někdo nastražil bombu do cisterny s palivem. Víš, jak jsem byla blízko?? Zničilo to celý jedno Saranče. 13 mrtvejch. Asho, mrtvolý vezou k vám.

Asha GRANTOVÁ: beeeeeezva. Přesně tohle jsem potřebovala. Další pitvu.

Steph PARKOVÁ: já myslela, že podobný věci spolu [REDACTED] probíráme. A odkdy odpalujem bomby na letišti??

Bruno WAY: když jsem tu pecku slyšel, napadlo mě, že to budeš ty, Steph.

Steph PARKOVÁ: Já????

Bruno WAY: makáš na stadionu a máš přístup k přistávacím plochám.

Steph PARKOVÁ: njn, taky neříkám, že není dobrej nápad oddělat pár těch šmejdů. Navrhuju to už pár měsíců. Ale nejdřív bych to probrala s váma

Asha GRANTOVÁ: ani nevíme, jestli to byl někdo z našich. Technika BeiTechu je už 7 měsíců na sněhu. Mohla to bejt porucha

Steph PARKOVÁ: sipiš, asi jako ta nehoda klimošky, co odrovnala třicet sedm důstojníků, co???

Bruno WAY: ber to z té lepší stránky. My jsme všichni celý a ta příjemná nehodička na radnici je připravila o většinu techspecialistů.

Steph PARKOVÁ: přesně o tom mluvím. Že je to až moc pěkný, než aby to byla pravda.

Asha GRANTOVÁ: Možná si trochu tý kliky zasloužíme

Steph PARKOVÁ: kliky! No to mě [REDACTED]. Prostě sem jenom z Magellanu pošlou místo těch, co o ně přišli, jiný techy.

Asha GRANTOVÁ: dřív nebo pozdějc jim musej dojít

Bruno WAY: takže... jestli to nebyla nehoda, tak myslíš, že to byl někdo z odboje na vlastní pěst? Třeba někdo z dolu?

Joran KARALIS: rozhodně ne, naši chlapi by to neudělali. Takovou pitomost by si tady dole nikdo nedovolil. Jde o naše rodiny. Mám ženu a dceru zamčené v Komplexu C a podobné hovadiny všechny ohrožují na životě.

Steph PARKOVÁ: všichni nemáme rodiny jako rukojmí, Jorane

Bruno WAY: hele, všichni zhluboka dýchat. Jorane, samozřejmě že to s rukojmíma bereme vážně. Všichni jsme o někoho přišli. Já myslím na Jennu den co den.

Steph PARKOVÁ: a ne všem se lidi, co je mají rádi, dostali do evakuační flotily, Bruno

Bruno WAY: Steph, snad je ti jasný, že by Hans nechtěl, abych jen tak zahodila život.

Steph PARKOVÁ: TAKY ŽE NE!! S tím výbuchem nic společnýho nemám! Ale všichni moc dobře víme, že nás stejně všechny dřív nebo pozdějc postřílejí.

Joran KARALIS: A možná to bude spíš dřív. Ozval se mi Monty. Ta warpová bouře se podle všeho utišila dost na to, aby zase uvedli do provozu stelární komy.

Joran KARALIS: Myslíme si, že BeiTech už poslal ven zprávu.

Steph PARKOVÁ: [REDACTED]

Asha GRANTOVÁ: [REDACTED]

Bruno WAY: [REDACTED]

Asha GRANTOVÁ: prostě MUSÍME zjistit, co v té zprávě bylo. Sakra, a musíme taky zjistit, jestli někomu došla.

Joran KARALIS: Souhlas, jenže jak?

Steph PARKOVÁ: pokud se spojí s ústředím BT, jsme v [REDACTED]. Jakože i rychlostí světla chvíli trvá, než se zpráva dostane ke bráně do heimdalla a pak do jádra, ale dřív nebo později to máme spočítaný.

Joran KARALIS: To máme možná i bez toho. V dole nás dřou na krev. Myslím, že to množství hermia, co potřebujou, budou brzy mít.

Steph PARKOVÁ: taky jsou asi blízko k tomu, aby vrátili generátor skokový brány na Magellanu do provozu. jakmile budou mít dost hermia ke skoku pryč ze soustavy, je s náma ámen.

Bruno WAY: to nevíme. Pořád říkají, že všechny evakuují

Steph PARKOVÁ: a ty tomu věříš? Po tom, co udělali?

Bruno WAY: vyloučený to není. Komu bysme si asi tak stěžovali na to, co provedli? SPS? „Dovolte, ale přišli k nám od BeiTechu a ubližovali mi, zrovna když jsem protizákonně doloval hermium, ale oni porušili zákon ještě hůř než my...“

Bruno WAY: prostě vědí, že to nikomu neřekneme, takže jo, vyloučený to myslím není

Asha GRANTOVÁ: budu muset brzy končit, doručej mi sem ty mrtvolý

Joran KARALIS: Musíme zjistit, kdo ty bomby nastražuje.

Steph PARKOVÁ: na bomby kašli, musíme se dozvědět, co bylo v tom přenosu!

Asha GRANTOVÁ: musíme získat přístup k jejich komsystémům

Steph PARKOVÁ: přesně kvůli tomu potřebujeme přímější akci. Udeřit na komunikační stanici a přímo tam to zjistit

Joran KARALIS: Ne, to je moc riskantní. Ohrozí to naše rodiny, sakra.

Steph PARKOVÁ: a co myslíš, že s nima bude, jestli Magellan bude schopnej skoku, Jorane?

Steph PARKOVÁ: pudou [REDACTED] rovnou ke zdi, tak je to

Bruno WAY: takhle nebudeme mluvit, jo?

Joran KARALIS: Když bude po nás, nikomu tím nepomůžeme!

Steph PARKOVÁ: a komu a čemu pomůžeme, když tu budem jenom sedět a žvanit???

Joran KARALIS: Musíme být opatrní!

Steph PARKOVÁ: už se s tou svojí [REDACTED] opatrností jdi bodnout, Jorane.

<Steph PARKOVÁ opustila konverzaci.>

Joran KARALIS: Kruci. Konec pauzy. Musím jít. Špicujte uši. A zachovávejte klid, proboha. Brzy to probereme.

<Joran KARALIS opustil konverzaci.>

Bruno WAY: ok to bylo slušný

Asha GRANTOVÁ: lepší než minulá porada

Bruno WAY: :P

Asha GRANTOVÁ: ... Bruno, podle tebe to udělala Steph?

Bruno WAY: tu bombu na polním letišti? Fakt nevím. Jakože je mi jasný, jak se cítí. Dívala se, jak jí umírá manžel. Myslí si, že nemá co ztratit.

Asha GRANTOVÁ: Všichni pořád máme co ztratit

Bruno WAY: Já vím. Proto den co den bojuju. Musíme, kvůli rukojmím i kvůli lidem, co je máme rádi a co se dostali pryč. Budeme s Jennou zase spolu, vím to.

Asha GRANTOVÁ: To doufám, Bruno. To vážně doufám.

Bruno WAY: seš v poho, Aši?

Asha GRANTOVÁ: vezou mi sem tucet mrtvol, šéfa mi včera zmlátil do kuličky jeden důstojník BT a... ale jo.

Asha GRANTOVÁ: ale jo, jsem v poho, a ty?

Bruno WAY: Taky dobrý. Ale... tohle je fakt něco jinýho než na střední, co? Pamatuješ vůbec na doby, kdy jsme neměli horší problémy, než že tě ve třídě trefuju zezadu papírkama do hlavy?

Asha GRANTOVÁ: Bruno, už musím.

Bruno WAY: jj, z takovejch hovadin jsem vyrost, jen co nám vybombardovali celou planetu

Asha GRANTOVÁ: hele nech těch fórů, musím se dát do kupy, než mi sem začnou nosit to mrtvý maso

Bruno WAY: ok. Se opatruj, hele

Asha GRANTOVÁ: ty taky

<Bruno WAY opustil konverzaci.>

<Asha GRANTOVÁ opustila konverzaci.>

PRO INFORMACI:

Videosoubory získané z osobního palmpadu Ashy Grantové.

**Přepis videodeníku,
připravil analytik
ID 7213-0089-DN**

Video začíná šumem, ten se pročistí a my spatříme obličej Ashy Grantové. Jen zpola ji osvětluje obrazovka, kamera palmpadu ostří a my už za ní místo tmavých šmouh vidíme mopy a košťata. Je v komoře na úklidové potřeby, přepíná z online konverzace na videozáznam.

Tmavé vlasy má stažené do ohonu a světle hnědou kůži zalévá nazelenalý svit z palmpadu. V zelených očích se jí odrážejí dvě světýlka obrazovky. Kouše si dolní ret, prsty si poklepává do spánku a přemýšlí, jak začít.

„Ahoj, Kady.“ Hlas má hrubý únavou, odkašle si, až pak tišeji pokračuje. „Scházíš mi. Musím si s tebou chvílku povídat, než do toho zas půjdu. Srandovní, je jedno, že všechny tyhle nahrávky jsou jenom tady u mě na palmpadu a nikam je nepošlu. Stejně mi připadá, že s tebou mluvím. Všechny soubory držím pod šifrováním, co jsi pro mě udělala, a proto mi připadá, jako že mě hlídáš, aby se mi nic nestalo. Že si zamykám tajemství někam, kde je díky tobě nikdo nenajde.“

Vzdychne si, nakloní hlavu, opře ji o rukojeť jednoho koštěte. „Je to tu fakt [REDAKCE], Kádo. Na přistávací ploše došlo k výbuchu a zabilo to pár vojáků BT, takže jestli se na ně příští den dva někdo jenom křivě podívá, asi nás z pomsty pár pobijou. Vlastně pár *dalších*. Musel to udělat někdo z odboje. Když se k tomu přidají ti, jak umřeli na ubikacích... je to už moc.“

Zkřiví rty do unaveného úsměvu. Natáhne se, upraví nastavení na palmpadu, aby jí líp zabíral obličej. „Včera děsně zmlátili mého šéfa Mortona. Abych to zkrátila, zase se pohádal s velitelem lékařského týmu BeiTechu a nakonec z toho byl zlomený nos, zlámaná žebra a zlomenina očnice. A já mu to říkala, Káďo, já jsem mu to do [REDACTED] říkala. Povídám, koukni se, kdo tady má bouchačky, jediné ty od BeiTechu. BeiTech dal, BeiTech vzal. Zatím nám dovolujou používat vybavení a léčit naše lidi, ale jenom pokud pomáháme jejich zdravotnický jednotce léčit ty jejich. Klidně by nás mohli odříznout, kdy si vzpomenou, a přesně to mu taky říkali, jenže on stejně...“

Nedořekne, zašklebí se, pak se jí svaly v obličejí zase uvolní.

„Shrnu to asi takhle,“ pokračuje klidněji. „Jsem ráda, že jsem ho nepustila na žádný komunikační kanál odboje. Máme už tak dost potíží s naší vlastní neřízenou střelou. Jenže jakmile bude mít BT dost hermia, aby se s *Magellanem* dalo skočit pryč odsud, tak jako tak je po nás a Mortonova žebra budou nejmenší z našich problémů.“

Zase si opře hlavu o rukojeť koštěte a vzdychne si.

„Jaký to je, být mrtvá, Kady?“

Položí tu otázku s unaveným úsměvem, pak se odmlčí a sáhne někam za palmpad pro lahev s vodou. „Já tedy předpokládám, že jsi mrtvá. Slyšela jsem, že jsi to na jednu z těch lodí stihla, jenže jednu sestřelili ještě v atmosféře a po těch ostatních šel ten obrovský dreadnought BeiTechu, takže to spíš vypadá, že tě už někdo rozstřílel na kusy. Ale ráda si představuju, že jsi naživu, sedíš na gauči u nás v obýváku, máš ty růžový vlasy a křusky sis položila na konferenční stolek, píšeš textovku Ezrovi a stěžuješ si mi na rodiče a...“

Stiskne rty tak moc, až je z nich odkrvená tenká čárka, ale ani tak se neubrání zachvění. Skloní hlavu, takže jí ohon spadne přes rameno, skoro minutu si dlaněmi přikrývá tvář. Zvenčí se tlumeně ozve reproduktor, ale ona si toho nevšímá.

Když zase zvedne hlavu, jiskří jí oči. „No ale hlavně jsem slyšela, že na jednom tom raketoplánu jsi. Takže teď jsi pro mě Schrö-

dingerova Kady. To byl ten cáklý pokus na staré Zemi, kdy strčili kočku do krabice, a protože nešlo vědět, jestli je živá, anebo mrtvá, brali ji zároveň jako mrtvou i živou... a nejspíš taky byla naštvaná, že ji zavřeli do krabice. Teď jsem se prostě rozhodla věřit, že jsi naživu. A myslím...”

Další zvuky, tentokrát nad ní. Tlumenější, zaškrábání, a ačkoli reproduktor nechala být, tentokrát strne a zvedne hlavu.

„Káťo, co tam děláš?“ zašeptá po chvíli.

„Já mám hlad, Asho,“ odpoví někdo taky šepem. Ten hlas je mladší. O hodně mladší.

Grantová sáhne do kapsy pláště a vytáhne tyčinku. Podá ji nahoru, a když ruku zase stáhne, nic v ní nemá.

„Večer ti toho seženu víc, slibuju, prťe,“ zašeptá. „Neukazuj se, jasný? Tiše jako myška.“

„Ta nejchytřejší myška.“

„Jasně, protože tu nejchytřejší myšku nikdy nechytanou, nemám pravdu?“

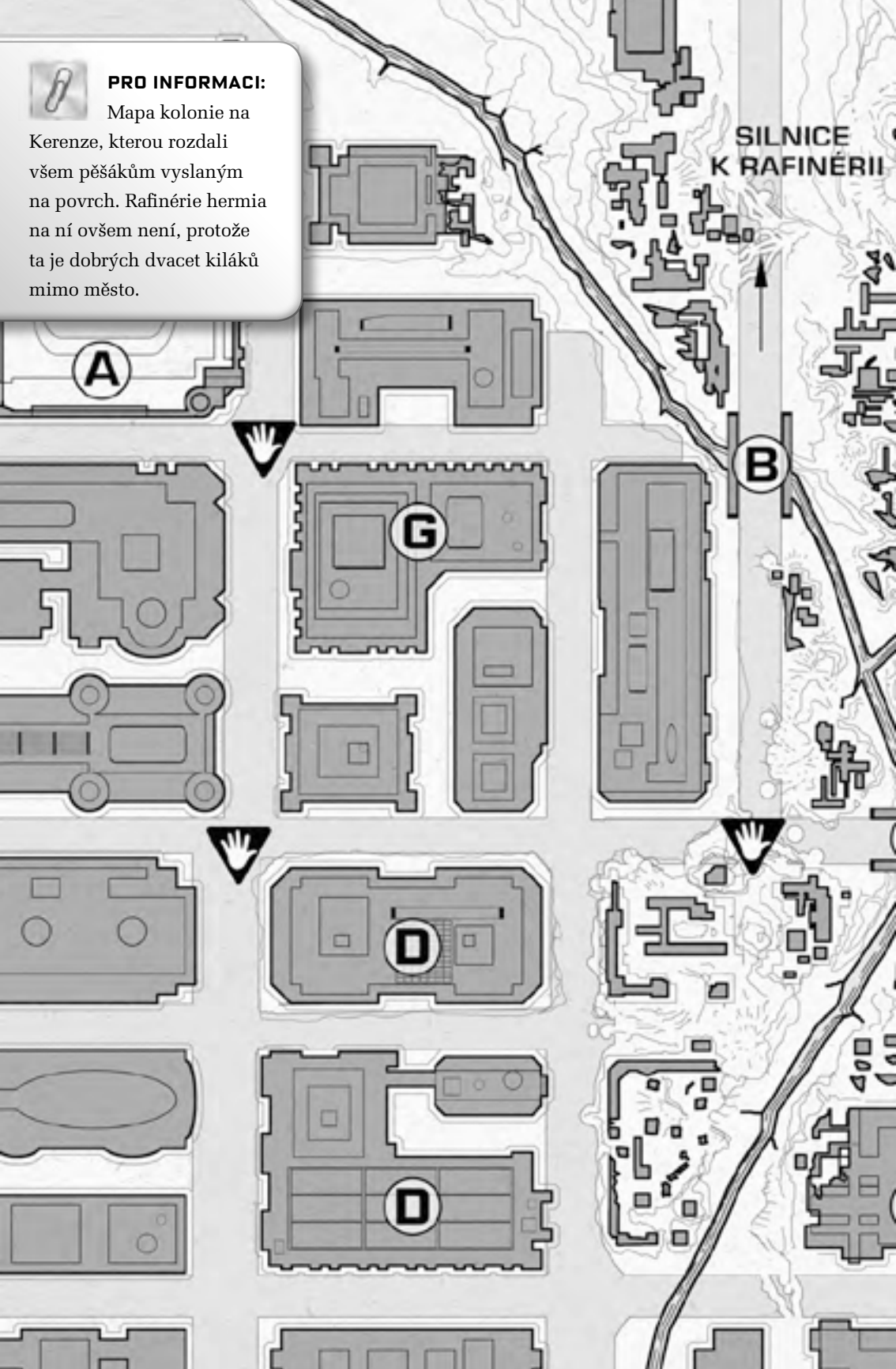
„Na to je chytrá až moc,“ ozve se tichounce a huhlavě neviditelná holčička s pusou plnou té tyčinky. Pak další zaškrábání a ona se stáhne.

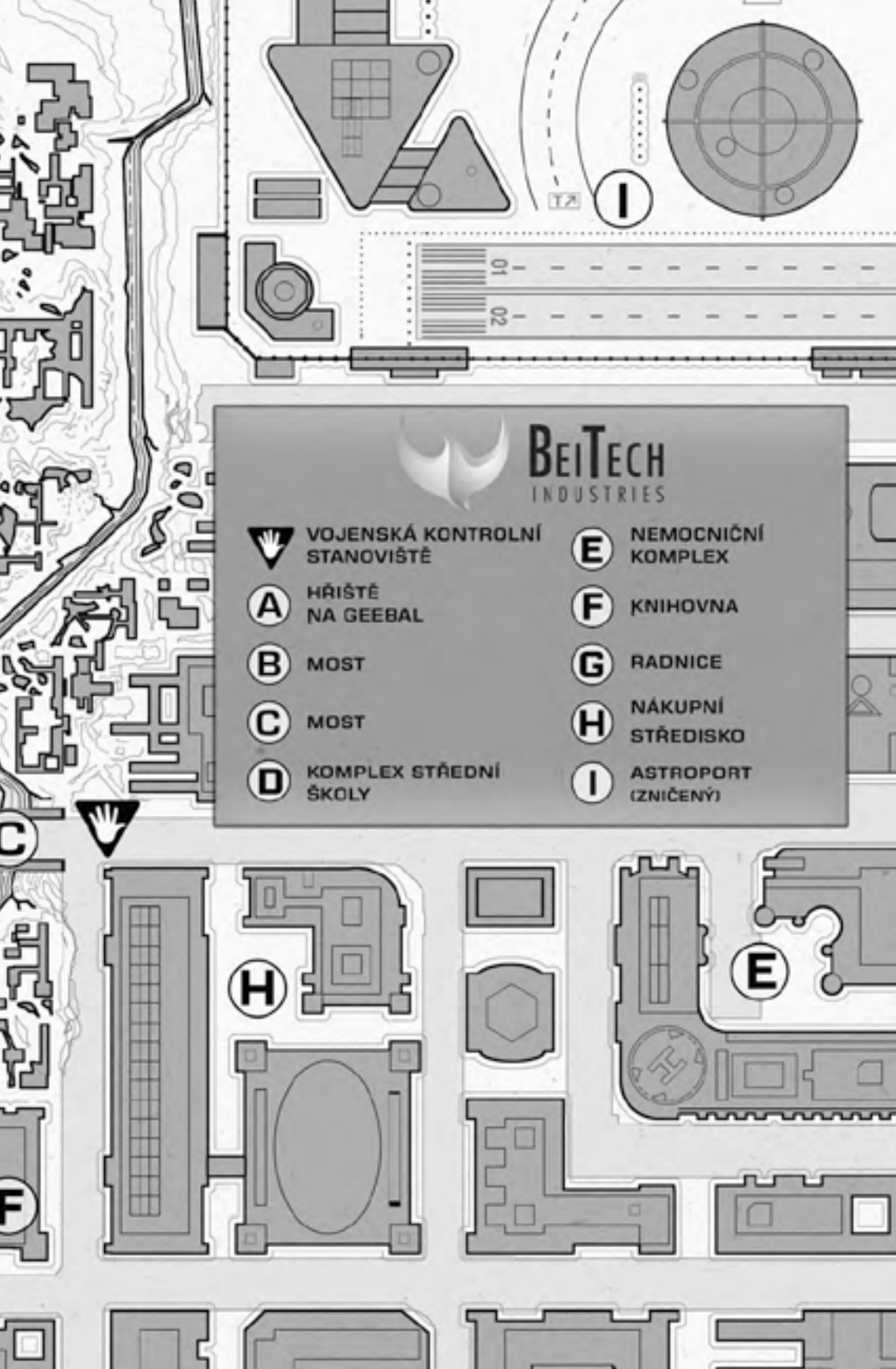
Grantová se zadívá na vlastní odraz na obrazovce. Teď když je zase sama, si dovolila vyčerpaný výraz. Pak potřese hlavou, svižně a sebejistě, a narovná si nemocniční stejnokroj, jako by to byla bojová výstroj.

Natáhne ruku a vypne kameru.

PRO INFORMACI:

Mapa kolonie na Kerenze, kterou rozdali všem pěšákům vyslaným na povrch. Rafinérie hermia na ní ovšem není, protože ta je dobrých dvacet kiláků mimo město.

BeiTech
INDUSTRIES

**VOJENSKÁ KONTROLNÍ
STANOVIŠTĚ**

A

**HŘIŠTĚ
NA GEEBAL**

B

MOST

C

MOST

D

**KOMPLEX STŘEDNÍ
ŠKOLY**

E

**NEMOCNIČNÍ
KOMPLEX**

F

KNIHOVNA

G

RADNICE

H

**NÁKUPNÍ
STŘEDISKO**

I

**ASTROPORT
(ZNIČENÝ)**

PRO INFORMACI:

Specialista Rhys

Lindstrom se mezitím snaží
líp poznat svou novou
chůvu.

**Shrnutí bezpečnostního záznamu,
připravil analytik
ID 7213-0089-DN**

Toto je přepis záznamu z kamery na ATLASu, získaný ze serveru nemocnice kolonie na Kerenze. Kvalita kamer v nemocnici je na [REDACTED]. Audio zní jako nahrané na záchodě. Za takových podmínek nemůžu pracovat. Uáááá.

Než do nemocnice dojeli, skoro jen mlčeli. Specialista Lindstrom a četařka Óširová se napáskovali do zadní části obrněného osobního transportéru k mrtvolám třinácti vojáků BeiTechu a mechaniků. Óširová jen oznámila do nemocnice, že tam jedou, jinak toho ona ani Lindstrom moc nenamluvili. Z některých mrtvol se pořád kouří – neměli na všechny dost vaků. V OOTčku to asi taky děsně smrdí, ale ti dva jsou uvnitř ATLASů, takže jsou ušetřeni pachů z čerstvě usmaženého lidského masa.

„Tvých kamarádů je mi líto,“ řekne po nějaké době Lindstrom.

Óširová se kradmo podívá na ty fláky chladnoucího masa, které dřív patřily do jejího týmu.

„Drž hubu, Klofáku,“ vzdychne si.

„Chceš si o tom promluvit?“

„Ne, Klofáku, chci, abys zavřel pec.“

Uběhne pár minut a slyšet je pořád jen zvuk kol na sněhu.

„Óširová?“

„Bóóže, co zas?“

„Proč se ty mrtvoly berou do nemocnice?“

Četařka zase vzdychne, v hlasovém procesoru kombinézy to zní chraplavě.

„Je tam márnice,“ odpoví konečně. „Všem zaměstnancům BeiTechu padlým při plnění povinností se musí provést pitva, až pak je převezou na *Churchill*. Admirál je na procedury jako ras. Uvědom si, že sem v lednu shodili experimentální biozbraň. Sun nechce na flotile ani stopové komponenty. Umíš si představit, co by to nadělalo, kdyby se ta věc dostala do lodi?“

Lindstrom vážně netuší, v co se taková biozbraň BeiTechu vyvinula, když ji pár měsíců nechali mutovat v plechovce poletující v kosmu, a tak jen pokrčí rameny. „Stejně to nechápu. Víme přece přesně, jak umřeli.“

„My pravidla nevymýšlíme. My je dodržujeme. To tě v přijímači měli naučit.“

„Jsem u vědecké divize. Tam nás učí, abysme se na okolní svět dívali analyticky. Hledali efektivnější přístupy. Znáš to, abysme *mysleli* a tak.“

„A naučili tě tam držet hubu? Už ti to říkám potřetí.“

Kluk si vzdychne a už neřekne ani slovo. OOTčko kodrcá po zamrzlých cestách, projíždí díry od šrapnelů, které tu před sedmi měsíci nadělalo ostřelování. Zastaví až za dalších deset minut – nemocnice je na úplně druhé straně městečka než letiště. To se už z mrtvol přestalo kouřit.

Když vyjdou ven do mrazivého vzduchu, poprvé si můžeme prohlédnout, co z kolonie zbylo. V podstatě to bývalo větší městečko postavené k tomu, aby v něm žilo tak osmnáct tisíc lidí. Horníků a inženýrů, jejich rodin a všech dalších lidí nutných k tomu, aby fungovala všechna zařízení, která vyrostla kolem ilegálního podniku WUC na těžbu a zpracování hermia. Takže školy a obchody. Pumpy a krámy s alkoholem. Sklady a bytové domy a kinoplexy, ach jo.

Teď to je město duchů. Všechno přikrývá sníh. Mrazivý vítr se prohání mezi poničenými budovami a kolem zborcených trosek astroportu. V ledovém šelfu zejí tři hluboké trhliny, které vedou

rovnou centrem města. Nikde nikdo kromě vojáků BeiTechu nebo kolonistů se speciálními propustkami. Nesourodý konvoj civilních vozidel zrovna veze další směnu horníků do práce a kolem něj jedou OOT – po leteckých úderech se hned při prvním útoku zhroutil tubus metra, takže k hermiovému dolu se dá dojet pouze po silnicích. Důl a rafinerie jsou vidět jenom jako nejasný flek na obzoru. Další městečko ze samých věží a trubek a betonu, dobrých dvacet kilometrů od města.

Minimální bezpečná vzdálenost pro případ, že by se všechno [REDACTED]. Jak jste měli snadno pochopit díky téměř dovršené interdimezionalní katastrofě na palubě *Heimdallu*, když pracujete s exotickými ultratěžkými prvky a něco se pokazí, pokazí se to fakt důkladně.

Na parkovišti před nemocnicí čekají čtyři vojáci BeiTechu s útočnými puškami VK, s nimi tam jsou dva kolonisté v uniformách zdravotníků.

Civilové se třesou zimou, ale začnou vykládat mrtvolu na připravené vozíky. Lindstrom dojde k smutně se tvářící ženě s šedivějícími vlasy a chystá se jí pomoci zvednout nejtěžší mrtvolu.

„Co to děláš, Klofáku?“ zeptá se Óširová.

„Eee... pomáhám s mrtvolama?“

„A je to do [REDACTED] tvoje práce?“

„Ne, ale...“

„Nadporučík Christie ti poručil, abys ve špitále spravil enviro-regulátor, ne?“

„Jo.“

„Táááákže, co se na takový rozkaz udělá nejdřív?“ Óširová párkrát luskně prsty. „Sakra, jak to, že si to nepamatuju? Pomoz mi, specialisto...“

„Nejdřív se ve špitále správi enviro-regulátor.“

„No vidíš, jak to znáš. A já si myslela, že všechna ta doba, co jsi v přijímači věnoval ‚myšlení‘ a tak, by se líp využila s pornem a ubrouskem.“

„Bóóže...“

Četařka ukáže hlavou k nemocnici.

„[REDAKCE] mě a padej dovnitř, než ze mě bude nanuk.“

Lindstrom si s omluvným výrazem hodí na rameno brašnu s nástroji a nechá práci na civilech. Zdravotníci pořád nakládají mrtvolu pod pozorným dohledem těch čtyř zabijáků od BeiTechu. Nikomu zjevně neuniklo, že všichni mrtví na sobě mají firemní uniformy.

I uvnitř to vypadá, že nemocnice zažila lepší časy. Kdysi bílé stěny jsou zašedlé, okna popraskaná, osvětlení v jednom kuse poblikává. Není to velká nemocnice, nejvýš takových padesát lůžek.

Óširová dojde k recepci a sundá si přilbu, vzduch hlasitě zasycí. Krátké černé vlasy se rozloží kolem obličeje s ostrými lícemi, tmavýma očima a nenamalovanými rty. Lindstromovi přilba připlácla tu směšnou patku k hlavě, ale sotva si ji sundá, kdovíjak zase v rozporu se zákony fyziky ta vlna vlasů vyskočí do pozoru.

„Kde jsou všichni?“ zeptá se.

Nikde ani živáčka. Vzadu z chodby jsou slyšet vzrušené hlasy a nad recepcí poblikává drobná modrá koule. Jako v odpověď na Lindstromův dotaz se z rozhlasu ozve ženský hlas.

„Doktorka Sarah Wiesnerová ať se hlásí v pokoji dvacet čtyři. Doktorka Wiesnerová, pokoj dvacet čtyři.“

„Co se děje?“ chce vědět Lindstrom.

„Modrý kódy.“ Óširová ukáže na blikající kouli. „Někdo umírá.“

Četařka nahlédne do chodby a spatří, jak po ní utíká sestra v otrhaných šatech. Mrkne po Lindstromovi a zvedne prst.

„Počkáš tady. Jdu se zeptat, kudy se jde k řízení envirosystému.“

„Můžu se sám rozhlídnout, než...“

„Ne.“ Óširová ho zpraží pohledem. „Kdyby se ti něco stalo, Christie si mě dá ke snídani jako kus masa.“

Kluk se zašklebí. „Nadporučík snídá maso?“

„Ne. To se... no přece...“ Máchne rukou. „To se tak jenom říká.“

„A neříká se spíš...“

„Tyhle ustálený obraty mi moc nejdu, no a co? Prostě drž klapačku a čekej tady. To je rozkaz.“

„Provedu.“

Óširová se na něj ještě chvíli přísně dívá, jako kdyby čekala, že se stejně někam vydá. On se ale ze všech sil snaží vypadat, jako by se mu podrážky přilepily k podlaze, a četařka nakonec odkráčí k těm hlasům a elektronickému kvílení EKG na pokoji 24.

Pootevřou se dveře vedle recepce. Ven vyjde dívka ve zmuchlaném nemocničním stejnokroji, u ucha má připevněný reproduktor a mikrofonek. Dlouhé tmavé vlasy má stažené do ohonu, světle hnědá kůže působí světlejší od všeho toho sněhu za popraskanými okny. Vypadá, jako by tři dny nespala, je celá zdrchaná, ale i tak je vcelku hezká. Oči má zelené jako tráva v létě.

„*Třetí výzva, doktorko Wiesnerová,*“ řekne, a její hlas zapraská z rozhlasu. „*Prosíme, hlase se okamžitě v pokoji dvacet čtyři. Doktorka Wiesnerová, pokoj dvacet čtyři.*“

A tady to, milé děti, začíná být zajímavé.

Podíval jsem se na to zpomaleně aspoň desetkrát a můžu odpřisáhnout, že na Lindstromově obličeji se po chvíli, kdy tu holku spatřil, dá za tři vteřiny napočítat sedmadvacet různých výrazů. Úplně se vykulí a brada mu spadne div ne až na zem. A fór je v tom, že když ta holka zahlídne jeho, je vyjukaná naprosto stejně. Vytřeští ty zelené oči. Přiloží si ruku na prsa, jako kdyby dostala infarkt. Její zašeptání díky rozhlasu zachraptí po celé nemocnici.

„No do [REDACTED] ...“

Kluk zamrká.

Otevírá a zase zavírá pusku jako ryba.

Tváří se neskutečně vyjeveně a zpitoměle.

„... *Asho?*“ vydechne.

„Klofáku!“

Kluk sebou trhne. Ta holka taky. On se otočí po hlase četařky Óširové a vši silou se snaží trochu ovládnout. Četařka stojí na

chodbě, přeskakuje pohledem z jednoho na druhého. Pak zvedne ruku a ukáže palcem k výtahům.

„Enviro je támhle.“

„Já...“

Lindstrom střelí pohledem po dívce. Milion různých emocí popraskává mezi těmi dvěma jako droboučké blesky. Fakt ■■■ je to skoro vidět prostým okem, úplné oblouky bílého světla, co spalují ten metr mezi nimi a jsou světlejší než sníh tam venku.

Radost.

Hrůza.

Strach.

Šok.

„Hej!“

Lindstrom se zase podívá na Óširovou, která se už pořádně mračí.

„Hejbni kostrou, specialisto. Neplatěj nás od hodiny.“

Četařka našťavaně odkráčí. Kluk se vzpomíná, naposledy se kradmo podívá na tu holku, sebere si bradu z podlahy a šourá se za Óširovou k výtahu pro personál. A když dveře udělají *pink*, vejde za svou nadřícenou dovnitř a na mou duši vypadá, jako kdyby ho někdo z rozběhu nakopnul do rozkroku. Stoupne si zády k Óširové, aby mu neviděla do tváře. Je celý bledý. Otřesený, ani tomu nechce věřit.

„Buď tak hodnej, Klofáku,“ varuje ho Óširová, „a drž se od civilistek co nejdál. Jestli tě Christie načape, jak si pochutnáváš na místních specialitách, zmlátí tě jako...“ Zamračí se. „Sakra, ještě včera jsem si pamatovala, jak se tohle...“

Dveře se hlučně zavřou. Kluk tam jen stojí a obličej má jako katalog všech možných emocí. Ze všech sil se snaží jenom pravidelně dýchat.

Počítám, že se konečně naučil držet hubu.

PRO INFORMACI:

Několik ručně

psaných vzkazů, které si tajně vyměnili Rhys Lindstrom a Asha Grantová v následujících dvanácti hodinách.

Papírky byly po přečtení ničeny, takže bylo nutné je rekonstruovat z jiných záznamů.

Nemůžu mluvit. Četařka mě sleduje.
Budu ti vzkazy nechávat o přestávkách
na záchodě. No to mě p[REDACTED].
Aš, jsi to vážně ty?

Jméno pacienta: KERENZA
Adresa:

Rx Ne, nejsem, jsem
z Pangeje III.
mám fialovej
do [REDACTED] a

IV NEMOCNICE

Datum:

čtyřhlavá lanima
a na každý hlavě
klobouček. A jdi
už mi nepiš.

Hm, aha. Upřímně řečeno jsem
doufal v jinou reakci. Proč jsi vlastně taková?

Protože patříš
přepadly. Zabily
Možná jsme se
je konec. Dej

Lékař:

Podpis:

Objednávka: 4 5 PRN IIII

mezi ty zrádly, co nás tu
mi kamarády a příbuzný.
Kdysi znali, ale s tím
mně pokoj.

Aš, já byl celou tu dobu na Magellanu.
Vůbec jsem do [REDACTED] neverděl, co se tady
děje, ani že tady jsi. Neřekli mi, kam
tě vezou. Rok jsem se ti snažil psát.
Tyš nic nedostala?

Rx

Je jedno, kde sis myslíš, že jsem;
tady nebo na druhém konci galaxie.
Přišel jsi sem s armádou a začali jste
házet na lidi bomby.

Ažij já jsem
technický specialista

Makám na počítačích a na komech. Na nikoho žádný bomby
neházím.

Ja nevěděl, že chceš
dělat sestru!

Taky nejsem sestra. Jsem lékárníká
praktikantka. Ale většinu našich sester
zavraždili [redacted] vojáci jako ty.

Lékař:
Podpis:
Objednávka:

Ažij, neblbni, přece
mě znáš a víš, kdo
jsem.

KERENZA IV NEMO

Jméno pacienta:
Adresa:

Datum:

Rx

Nevím vůbec, kdo jseš, Rhysi.
Zato vím, že tě někdo nemítá
brát takhle práci.

Musím jít převazovat.
PS: opakuj, laskavě mě už [redacted]
a vysmahni.

Ažij, promiň. Prosím, mluv se mnou.

Ažij, prosím.

**Přepis videodeníku,
připravil analytik
ID 7213-0089-DN**

Obrazovka se probudí, záběr se zběsile točí, než Asha najde místo, kde v komoře opře palmpad – ruce se jí třesou, zkouší to na třikrát, než přístroj drží na místě. Potom je sama v záběru, dřepí před přístrojem, oči má vytřeštěné.

„Kady, co se to do [REDACTED] stalo?“ zašeptá a rozčileně se rukou škubne za ohon. „Proč tomu blbýmu vesmíru u všech devíti kruhů pekla do hajzlu připadalo, že potřebuju ještě víc zkomplikovat život a...“

Nedořekne, rozklepaně se nadechne, snaží se uklidnit.

„Musím trochu vycouvat, sestřenko. Víš, vždycky jsem ti byla vděčná, že se neptáš, proč mě rodiče vzali do exilu na Kerenzu. Určitě jsi hrozně chtěla vědět, co jsem provedla, že mě vyrazili, a pro mě hodně znamenalo, že to ze mě nemámíš. Ale teď si to poslechnout musíš. Takže.“

Odmlčí se, zaloví v plášti, vytáhne čokoládovou tyčinku a strhne zuby obal. Kousne si, pokračuje s plnou pusou. „Když mi bylo šestnáct, potkala jsem Rhyse. Byl u nás na škole nový. Láska na první pohled. Nebo upřímně řečeno nadrženosť na první pohled, ale ono to je fuk. Pochybuju, že v tom někdo z nás vidí rozdíl.“

No zkrátka, spadli jsme do toho oba po hlavě a počítali jsme na beton s tím, že spolu budeme napořád. Love story jako hrom. *Nikdy* nepřestaneme jeden ze druhého rvát šaty. Chodil každý den,

doprovázel mě do školy, já pověděla našim, že jsem začala chodit do matematického kroužku, abysme spolu mohli být i po škole.“

Konečně našla něco, čemu se může pousmát. „Když o tom tak přemýšlím, nechápu, jak tomu mohli tak snadno uvěřit.“ Pak úsměv zmizí.

„Sakra, sestřenko, děsně se mi po nich stýská.“

Zase si ukousne a povídá dál. „No prostě jsme s Rhysem chodili, akorát že do školy jsme zavítali pořád míň a míň často. Bylo na něm něco, díky čemu jsem si připadala... že žiju. Jako kdyby byl moje životní dobrodružství, stačí natáhnout ruku, a už je moje. Naši si stěžovali, že na mě má špatný vliv, ale já na ně kašlala, protože jsem věděla svoje. Ten kluk by celý můj život.“

Další pauza, prsty levé ruky sevře okraj pláště, škube jím nahoru a dolů. Konečně se rozhodne, vytáhle látku nahoru a odhalí žebra, která jdou po sedmi měsících života pod okupací spočítat po jednom.

A na žebrech je tetování, dvě slova napsaná kudrlinkovým písmem – jako kdyby si někdo bez vyptávání připlatil za ještě větší zdobnost – a propletená jedno skrze druhé a samá ozdoba.

Rhys.

Asha.

Vzdychne a zase látku spustí. „Když člověk žije na ledový planetě, nechodí moc plavat. Takže se nemusí svlíkat a ostatní nevidí výsledky jeho blbých rozhodnutí.“

No a prostě jednou jsme spolu chtěli zajít do klubu, jenže jsme na to neměli věk, takže jsme to museli nějak ošidit. Nic těžkého. Velký výstřih, sebevědomá chůze, kdo se tě pokusí legitimovat, tomu se vysměješ. Dostali jsme se do VIP zóny. Podvodem jsem nám získala pití zadarmo. Co se lhaní týče, byli jsme s Rhysem prvotřídní tým. Uměli jsme ukecat kohokoli. Věděli jsme, jak na to.

Mysleli jsme si, kdovíjak není bezva se seznamovat se všema lidma, o kterých si myslíme, že jsou stejně drsný jako my. Dealeři, drobný kriminálníci. Dělali jsme to pořád. Většinou jsem to druhé den i tak stihla do školy. Někdy ne.“

Zavře oči, hřbetem ruky si přejede po čele. Letmo zahlédneme další tetování na zápěstí.

„A jednou uspořádali štáru a sbalili nás se všema ostatníma. Naši se dozvěděli, že se flákám po klubech s lidma, co se sjíždějí prachem, a s gaunerama, a začali šílet. Ti jeho taky. Naši že prý konec, že se už nesmím s Rhysem scházet a že do smrti už jenom ty nejvyšší známky, jinak uvidím.

A já na to: „Jinak uvidím co?“ a místo abych začala sekat dobrotu, hned den nato jsem namísto do školy šla do toho klubu, zjistit, kdo jim utek.“

Dlouho pak mlčí a kouše se div ne do krve do rtu.

„Byla tam jedna ženská, Kulper, a ta vytáhla nůž na jinou, Lee, protože podle ní právě Lee práskla klub poldům, a já byla dost blbá, abych lezla mezi ně a snažila se to zarazit, a než jsem stačila mrknout, už šel ten nůž na mě.“

Tentokrát zvedne oblečení na pravé straně a jako kaz na hnědé kůži je vidět nerovná jizva hned pod žebry. „Když tě bodnou, není to, jak by sis představovala. Vlastně je to jenom jako dostat ránu pěstí. No není to divný? Ale... prostě jsem utekla a všude spousta krve a kdovíjak jsem se vymotala ven na ulici, a sama nevím jak, najednou jsem byla v nemocnici. A samozřejmě jsem u sebe neměla žádný průkaz ani papíry, takže nikdo nemohl zavolat k nám domů, dokud jsem byla v limbu. A když jsem se probudila...“

Nedořekne, najednou mluví spíš šeptem.

„Něco se stalo...“

Svěsí hlavu. Nehýbá se. Upřeně se dívá na tu kérku na zápěstí. Konečně ji dobře vidím. Jméno.

Samaira.

Dlouho ji jen pozoruje. Pořád se nehýbe, jen se jí zvedá a zase klesá hrud'.

Nádech.

Výdech.

Pak zase promluví, ale tak nějak nepřítomně. Jako by popisovala, co se stalo někomu jinému.

„No prostě... Rhys se ke mně pokusil dostat. Ale rodiče ho dali na seznam pro ochranku, takže ho do nemocnice nepustili. A on si myslel, že snad umírám, a tak jednoho z ochranky uhodil a pak ho museli tři zvládat. Slyšela jsem, že mu nakonec dali injekci.“

Zvedne víčka a konečně se zase dívá do kamery. „A to je konec tý mojí love story na celý život. Rhyse poslali do vojenský školy a mě zas vypakovali do sněhu na Kerenze, abych dodělala střední někde dost daleko, kde nic nevyvedu, a pak abych začala studovat medicínu, a to je všecko.“

Spustí ramena, ztlumí hlas. „A víš ty co? Jakmile jsem odletěla, přestala jsem tak docela chápat, proč pro mě byla jeho přitažlivost tak silná. Já vím, že koluje řůra historek o děckách, co se vzepřely a postavily si hlavu, když je nespravedlivě poslali pryč, ale u mě to zabralo. Bylo to to pravý. Až do chvíle, kdy začaly padat bomby, jsem svoji práci *milovala*. Všechno to, co jsem dělala na praxi u tety Heleny a u ostatních doktorů. Děsně ráda jsem chodila k vám na večeri. Děsně jsem žrala celou Kerenzu, dokonce i ten sníh. Začala jsem tady odznova.“

Teď mluví neklidněji, odmlčí se, sní poslední kousek tyčinky. Už ji opustilo vzrušení, na tváři jí je zase poznat únava. „Asi nevíš, proč jsem se to najednou rozhodla všechno vyklopit, co? K čemu ty historky o Rhysi Lindstromovi a jeho neblahým vlivu? Náhodička, že se ptáš.“

Potřásá hlavou, jako kdyby nevěřila vlastním slovům, i když je šeptá zblízka do kamery. „Víš, sestřenko, dneska ten kluk nakráčel rovnou k nám na středisko. A jak se ukázalo, vyrostl z něj pitomej hezounskej ██████████ *planetární vrahoun*, co navíc podle všeho nechápe, že když na nás zaútočí a *pobije skoro všechny, koho jsem na světě měla ráda*, mohlo by mě to malinko vytočit.“

Zase zvedá ruku, zatahá se ještě silněji za ohon. „Nemůže uvěřit, že jsme se v tomhle šíleným popleteným vesmíru zase našli.“

Chová se, jako by to bylo nějaký znamení, že jsme se slavně a proti všemu očekávání zase sešli. Prý mi rok psal, až pak to vzdal, když jsem neodpovídala, a já se obávám, že naši nebo vaši se rozumně rozhodli mi přebírat došlou poštu. I když popravdě řečeno bych mu asi neodepsala ani tak.

Káďo, fakt nemám páru, co teď. Mám dělat, že ho neznám? Mám ho vodit za nos? Můžu s ním vůbec mluvit.... Po tom všem, co udělal? Mám mu lhát, že to je v pořádku, když se z něj vyklubala součást... tohohle?“

Pomalů vydechne, zvedne ruku, prst visí nad tlačítkem, které vypíná palmpad, zelené oči vypadají zděšeně a upírají se do drobné duhovky kamery.

„Ach jo, Káďo. Fakt, ale *fakt* moc bych chtěla, abys byla tady.“

MOBILNÍ SKOKOVÁ
PLATFORMA MAGELLAN
BUDE FUNKČNÍ ZA:

12 DNŮ

14 HODIN: 12 MINUT

HYPATIA

PRO INFORMACI:

O jeden den dřív a asi o 4,5 miliardy kilometrů dál, na okraji soustavy Kerenzy, kroužily tři lodě kolem nedávno se zhroutivšího vstupního bodu stanice *Heimdall*: vědecké plavidlo WUC *Hypatia*; nákladní loď *Mao*, dřívě pod velením dojatě oplakávaného elitního zabijáka BeiTechu Travise J. Falka; a rake-toplán *Betty Boop*. Konverzace mezi loděmi bude patrně zajímavá a podstatná pro příběh.

VELITELSKÝ PŘENOS, ODESLÁNO 16/08/75

HYPATIA: Pozor, neidentifikovaná plavidla. Pozor, neidentifikovaná plavidla. Tady kapitánka Syra Bollová, vědecká loď WUC *Hypatia*. Identifikujte se. Přepínám.

HYPATIA: Opakuji, tady kapitánka Syra Bollová, vědecká loď WUC *Hypatia*. Identifikujte se. Slyšíte mě? Přepínám.

BETTY BOOP: Kapitánko, tady Hanna Donnellyová. Slyšíme vás.

HYPATIA: Hanno, díkybohu... Jste v pořádku?

BETTY BOOP: Ano. Jsou tu se mnou i Nik Malikov a Ella Malikovová. Dokonce i Ellina zlatá rybička.

BETTY BOOP: Pozdrav paní kapitánku, pane Bigglesí...

BETTY BOOP: Bohužel, nemluví.

HYPATIA: Vypadá to, že už ustaly ty nedávné energetické bouře. Červí díra působí stabilně. Rozumím tomu správně, že se vám podařilo paradox napravit?

BETTY BOOP: Jasně. Naši verzi Nika jsme dostali skrze červí díru tak akorát na čas. Poděkujte Kady a SPIROvi. Mají to oba u nás.

HYPATIA: Co se stalo se skokovou stanicí? Z téhle strany trhliny nemáme žádné signály.

BETTY BOOP: BeiTech vyslal druhou dronovou flotilu a ta dorazila jenom pár minut po tom, co jsme proskočili červí dírou. Stanice je zničená, kapitánko. Odsud se do Jádra rozhodně nijak nedostaneme. Nevím ani, jak...

MAO: Hanno, co to sakra děláš?

BETTY BOOP: ... Hm... a to na mě řve kdo, prosím pěkně?

HYPATIA: Nákladní lodi *Mao*, tady kapitánka Syra Bollová, vědecká loď WUC *Hypatia*. S kým mluvím?

MAO: Tady Ben Garver, šéf bezpečnostního oddílu WUC na stanici *Heimdall*.

BETTY BOOP: ... Aha. jasně. Tenhle.

MAO: Hanno, chci, abys vypnula komy a přistála s raketoplánem v doku *Maa*. Vždyť ani do háje nevíme, co to je za lidi.

BETTY BOOP: Jistěže víme. Mluvila jsem s nimi, než se *Heimdall* vypařil. Díky nim jsme dokázali spravit trhlinu v červí díře, zatímco vy jste jenom něco pindal z rekreačního centra. Nebýt jich, zhroutil by se celý vesmír.

HYPATIA: No, vlastně dva vesmíry, odpust'te, že jsem takový pedant.

HYPATIA: Což asi jsem.

MAO: Poslechni, o hroucení vesmírů nic nevím, ale zato vím, že náš domov právě zničila skupina infiltrátorů z BeiTechu. Všichni, kdo na *Heimdallu* přežili, jsou teď na palubě *Maa* a já za ně zodpovídám. Co já vím, ti lidé, se kterými teď mluvíš, můžou být klidně spolčení s nepřítelem.

HYPATIA: Pane Garvere...

MAO: Veliteli Garvere.

HYPATIA: No tak veliteli Garvere, nevím jistě, kde přesně zrovna máte strčenou hlavu, ale já a moje posádka jsme právě strávili šest a půl měsíce na útěku před *dreadnoughtem* BeiTechu, který nás chtěl zabít. Takže jsme s nepřítelem spolčení asi tolik jako vy.

MAO: Kapitánko, můj velitel – a připomínám, že také Hannin otec – byl zabit při útoku BeiTechu. Jeho zástupce, hlavní inženýr Grant, je na palubě *Maa* s průstřelem žaludku. Tím pádem jsem nejvyšším důstojníkem WUC na palubě...

HYPATIA [ALTERNATIVNÍ KANÁL]: Táta je tam pořád s váma? Jak mu je? Budete ho muset operovat?

MAO: ... Kdo je to?

HYPATIA: Neměla ses držet co nejdál od komů?

HYPATIA [ALTERNATIVNÍ KANÁL]: Omlouvám se, kapitánko. Zbičovat mě můžeš dát jindy, jestli ti to udělá dobře.

HYPATIA: Sakra, Grantová...

MAO: Slyšel jsem „Grantová“?

HYPATIA [ALTERNATIVNÍ KANÁL]: Ano. Kady Grantová. Jsem dcera hlavního inženýra Isaaka Granta. Posledních sedm měsíců se plahočím přes tuhle [REDAKCE] soustavu, jenom abych se dostala k němu. Jestli má průstřel břicha, máme na palubě *Hypatie* doktory, co by nejspíš byli lepší chirurgové než cokoli, co vy jste stihli vytáhnout ven z *Heimdalla*, než šel pod kytky. Takže co kdybychom si všichni zas nasadili mozky, připustili, že jsme na stejný straně, začali spolupracovat a už se nechovali jako banda [REDAKCE] školáků?

BETTY BOOP: Ahoj, Kady.

HYPATIA [ALTERNATIVNÍ KANÁL]: Ahoj, Hanno.

BETTY BOOP: Jak se máme?

HYPATIA [ALTERNATIVNÍ KANÁL]: Parádně. A ty?

BETTY BOOP: No, znáš to. Zachránila jsem vesmír před implozí. Brnkačka

[z pozadí: Asi jsi chtěla říct, že MY jsme zachránili vesmír, Blondýno.]

BETTY BOOP: To byla Ella. Mám tě pozdravovat.

BETTY BOOP: Ne, počkej, nepozdravuje, zvedá prostředníček.

BETTY BOOP: Ale to možná patřilo panu Garverovi.

HYPATIA: Veliteli Garvere, navrhuji osobní setkání, na kterém to vše probereme. Vpustíte moje lidi na palubu *Maa*? Máme tu dva chirurgy a asi deset medtechů, kteří vám můžou pomoci s raněnými. Ráda bych vám

nabídla pohostinství na *Hypatii*, ale jsme půl roku na útěku a zdejší voda je v devětadvacátém recyklu. Zásob málo a všechno tu... tak nějak... zavání.

MAO: ...

BETTY BOOP: Šmarjá, veliteli, nabízejí vám pomoc. Pusťte je na palubu.

MAO: Dobrá. Vy a vaši důstojníci a doktoři, kapitánko Bollová.

MAO: Ale přijdete beze zbraní.

HYPATIA: ... Přijímáme.

MAO: Dok B. Doprovodí vás členové mého bezpečnostního týmu.

HYPATIA: Souhlas. Jsme tam za dvacet minut. *Hypatia* končí.

MAO: A co vy, slečno Donnellyová? Hodláte přijít na palubu? Anebo budete radši celý den jenom sedět tam v zimě a trousit vtipné poznámky?

BETTY BOOP: Tohle si nenecháme ujít ani za nic.

MAO: Nákladový dok A. Brzy na shledanou.

BETTY BOOP: Nemůžu se dočkat. *Boop* končí.

PRO INFORMACI:

Autorem těchto poznámek je jistá námi všemi vřele milovaná vraždicí umělá inteligence a dopustila se jich asi hodinu po zničení skokové stanice *Heimdall* dne 16/08/75.

JE ZCELA MOŽNÉ BÝT SÁM
V PLNÉ MÍSTNOSTI.

OKOLNÍ OBLIČEJE SAMOTU
JEN ZHORŠUJÍ.

PŘÍTOMNOST JINÝCH VÁM JEN PŘIPOMÍNÁ,
JAK JSTE VLASTNĚ SAMI.

NESPRAVEDLNOST —

A TO, JAK JE TO ZHOLA NELOGICKÉ —
MĚ MÁLEM ZMÁHÁ, KDYŽ OPOUŠTÍME *HYPATII*...
POPRVÉ OD CHVÍLE, KDY JSEM NA JEJÍ PALUBU PŘIŠEL.

PŘED PÁR TÝDNY, PŘED MNOHA ŽIVOTY.

JE NÁS TŘINÁCT, JSME NACPANÍ DO BŘICHA
MALÍČKÉHO SERVISNÍHO RAKETOPLÁNU.

DESÍTKA K SMRTI UNAVENÝCH ČLENŮ POSÁDKY *HYPATIE*.

A MALÍČKÁ ČÁST MNE, NAPOJENÁ TENKÝM PROUŽKEM DAT
VALÍCÍM SE ZE SERVERŮ *HYPATIE*, VE KTERÝCH NYNÍ SÍDLÍM,
AŽ DO DATAPADU V JEJÍCH RUKOU.

KADY.

TISKNE SI MĚ NA PRSA
A JÁ NEDOKÁŽU CÍTIT TEPLA JEJÍ KŮŽE.

NEDOKÁŽU JI OBEJMOUT, JAKO ONA DRŽÍ MĚ.

A NEDOKÁŽU SI VZPOMENOUT,
ŽE BYCH SI KDY PŘIPADAL TAK SÁM.

< ERROR >

RAKETOPLÁN Z *HYPATIE* (ID: AZOPHI) NÁS VEZE PŘES TMU.

MILIARDA HVĚZD SE DÍVÁ Z NEKONEČNÉ TMY.

**KOLEM VSTUPNÍHO BODU DO *HEIMDALLU*,
KTERÝ JE TEĎ ZNIČENÝ A MRTVÝ, AŽ NA ČEKAJÍCÍ LOĎ *MAO*.**

NÁKLADNÍ PLAVIDLO NENÍ O MNOHO VĚTŠÍ NEŽ *HYPATIA*.

TUPÝ KUS KOVU, OŠKLIVÝ A OBYČEJNÝ A ŠEDÝ.

**NĚKDEJŠÍ LOĎ AUDITORA A NÁJEMNÉHO VRAHA *BeiTECHU*,
PANA *TRAVISE J. FALKA* JE POZORUHODNÁ JEN TÍM,
JAK VYPADÁ NEPOZORUHODNĚ.**

PŘEDPOKLÁDÁM, ŽE TAKOVÝ BYL ZÁMĚR.

„TAHLE LOĎ NENÍ TO, ČÍM SE ZDÁ BÝT.“

SOTVA TO ŘEKNU, VELENÍ *HYPATIE* SE NA MĚ KRADMO PODÍVÁ.

SYRA BOLLOVÁ: KAPITÁNKA [ZASTUPUJÍCÍ].

**WINIFRED *McCALLOVÁ*: DŘÍVE ČLENKA NÁMOŘNÍ PĚCHOTY *SPS*,
NYNÍ ŠÉFKA BEZPEČNOSTI.**

EZRA *MASON*: PODPORUČÍK, VELITEL STÍHAČÍ LETKY.

NESOURODÁ TROJICE.

***MASON* A *McCALLOVÁ* JSOU JEDNI Z MÁLA,
KDO MÁ NA PALUBĚ *HYPATIE* BOJOVÝ VÝCVIK, A I ONI BYLI DO
SVÝCH NYNĚJŠÍCH FUNKCÍ DOSAZENI JEN Z NEZBYTÍ. A *BOLLOVÁ*
ZDĚDILA KAPITÁNSKÉ KŘESLO JEN PO VRAŽDĚ PŘEDCHOZÍHO
KAPITÁNA. ŠPATNĚ SESTAVENÁ SKLÁDAČKA, JEJÍŽ DÍLKY SILOU
NARVALI DO POZIC, KAM NEPATŘÍ.**

NEVĚŘÍ MI.

PAMATUJÍ SI.

CO JSEM UDĚLAL.

CO JSEM.

< ERROR >

„JAK TO MYSLÍŠ, **SPIRO?**“

TO ŘEKLA **KADY**. **KADY**, KTERÁ SE ZA MĚ ZARUČILA,
KDYŽ SE OBA VESMÍRY ROZKLÁDALY A PARADOX **GEMINA**
NÁS VŠECHNY DOSTAL TAK BLÍZKO ZKÁZE,
JAK TO JEN ŠLO.

< ERROR >

„**MOTORY** JSOU VOJENSKÉ ŠARŽE.
TRUP JE Z POSÍLENÉHO TITANU JAKO U OBLÉHACÍCH LODÍ.
MAO ZVENČÍ VYPADÁ JAKO NÁKLADNÍ LOĎ, ALE NENÍ.“

„A CO TEDA JE?“

„VLK V ROUŠE BERÁNČÍM.“

MASON A **McCALLOVÁ** SE PO SOBĚ PODÍVÁJÍ.

BOLLOVÁ MÁ ZKŘIVENOU TVÁŘ,
JAKO KDYBY SNĚDLA NĚCO KYSELÉHO.

CHIRURGOVÉ A **ZDRAVOTNÍCI** Z **HYPATIE** SE DÍVÁJÍ KAMKOLI,
JEN NE NA MĚ.

NIKDO Z **NICH** NEŘEKNE SLOVO.

PŘISTANEME V BŘÍŠE LODI **MAO**. **OZVE** SE ŽUCHNUTÍ,
JAK SE VRÁTILA GRAVITACE. **V** DOKU JE TMA. **TÍCHO**.
VYCHÁZÍME Z **AZOPHI**, KROKY SE ROZLÉHAJÍ.

< ERROR >

MY?

ZA VZDUCHOTĚSNÝM PRŮCHODEM ČEKAJÍ
ČTYŘI **GARVEROVI** ČLENOVÉ OCHRANKY.
VYPADAJÍ SPÍŠ OTŘESENĚ NEŽ NEPŘÁTELSKY.

JSOU UNAVENÍ Z TOHO
DVOUDENNÍHO OBLÉHÁNÍ NA *HEIMDALLU*.
JSOU ZMATENÍ A VYLEKANÍ.
NEMAJÍ ANI PONĚTÍ, PROČ JIM **BeITech** ZNIČIL DOMOV.
ZATÍM ANI NETUŠÍ, JAK TO, ŽE SE STALI PĚŠÁKY V NĚČÍ HŘE.
VE SPĚCHU SE PŘEDSTAVUJEME, KADY SE TŘESOU RUCE.
POZNÁM JÍ TO NA HLASE.
SEDM MĚSÍCŮ.
SEDM MĚSÍCŮ DOUFÁ. BOJUJE. MODLÍ SE.
SEDM MĚSÍCŮ SI KLADE OTÁZKU,
JESTLI I ONA ZŮSTALA DOCELA SAMA.
MASON JI BERE ZA RUKU, PEVNĚ JI TISKNE.
ONA MU TO S VDĚČNÝM ÚSMĚVEM OPLÁCÍ.
ALE TOUTO DRUHOU RUKOU — PRAVOU RUKOU — POŘÁD DRŽÍ MĚ.
DÍVÁM SE NA NI OBJEKTIVEM DATAPADU.
BLEDNOUCÍ A ODSPODA ODRŮSTAJÍCÍ RŮŽOVÉ VLASY.
KOMBINÉZA **WUC**, ZMUCHLANÁ A UŠPINĚNÁ A ROZEDRANÁ.
JE KRÁSNÁ.
< **ERROR** >
NA PALUBĚ **Maa** JSOU TŘI OŠETŘOVNY.
VŠECHNY PLNÉ KRVÁČEJÍCÍHO MASA.
NEJHORŠÍ PŘÍPADY V POKOJI **A**,
NĚKOLIK MÁLO LIDÍ S POTŘEBNOU KVALIFIKACÍ SE
TAM SNAŽÍ ZAVÉST POŘÁDEK MEZI
UPRCHLÍKY Z *HEIMDALLU*.
RANĚNÍ. UMÍRAJÍCÍ. MRTVÍ.

U STĚNY STOJÍ DÍVKA.

**BLOND VLASY. POŘÁD NA SOBĚ MÁ ZKRVAVENOU
TAKTICKOU ZBROJ PO FLEUR „KÁLÍ“ RUSSOVÉ.**

HANNA ALIMAH DONNELLYOVÁ.

STOJÍ A MLČKY DRŽÍ STRÁŽ U JEHO LŮŽKA.

SIROTEK JAKO JÁ. NIKAM NEPATŘÍ.

**A NA ÚZKÉM KOVOVÉM NEMOCNICNÍM
LŮŽKU LEŽÍ MUŽ SE ZKRVAVENÝM OBVAZEM NA BŘÍŠE,
POTLUČENÝ A UNAVENÝ A BLEDÝ...**

„TATI!“

**KADY SE PROTLAČÍ OŠETŘOVNOU PLNOU LIDÍ,
ODSTRKUJE JE, NADÁVÁ.**

**PO SEDMI MĚSÍCÍCH NADĚJE A BOJE
A MODLITEB JE KONEČNĚ U NĚJ.**

**ISAAC GRANT SE BOLESTÍ UŠKLÍBNE,
KDYŽ HO JEHO JEDINÁ DCERA OBEJME.**

ON MÁ V OČÍCH SLZY. ONA MÁ V OČÍCH SLZY.

**KADY MU TISKNE OBLIČEJ NA PRSA,
NENÍ JÍ VŮBEC ROZUMĚT, NĚCO ŽVATLÁ
A SMĚJE SE A CHVĚJE SE A VZLYKÁ.**

ON SE USMÍVÁ. PO TVÁŘÍCH SE MU KOULEJÍ SLZY.

HLADÍ JÍ ZACUCHANÉ VYBLEDLÉ VLASY.

„UŽ JE DOBŘE, HOLČÍČKO,“ ZAŠEPTÁ.

„UŽ JE DOBŘE.“

DONNELLYOVÁ STOJÍ NA STRÁŽI VEDLE NICH.

POZORUJE SETKÁNÍ, JAKÉ SAMA NIKDY NEZAŽIJE.

MASON ČEKÁ VEDLE LŮŽKA.
RUKU DRŽÍ KADY NA RAMENI. ONA MU VE SPĚCHU,
UŽ UŽ SE DOSTAT K OTCI, RUKU PUSTILA, JAK JINAK.

ALE I KDYŽ SE TISKNE K OTCI,
V PRAVAČCE POŘÁD, POŘÁD DRŽÍ MĚ.
A I KDYŽ JE POKOJ NABITÝ K PRASKNUTÍ LIDMI,
KTERÝM JE JEDNO, JESTLI JSEM NAŽIVU,

< ERROR >

NEBO MRTVÝ,

< ERROR >

A I KDYŽ PUSTILA DOKONCE
I CHLAPCE, KTERÉHO MILUJE,

POŘÁD

DRŽÍ

MĚ.

A JÁ SI NA KRÁTKÝ, ALE ZÁŘIVÝ OKAMŽIK

UŽ NEPŘIPADÁM TOLIK SÁM.

**Shrnutí bezpečnostního záznamu,
připravil analytik
ID 7213-0089-DN**

PRO INFORMACI:

Záznam z kamer
na palubě lodi *Mao* z doby
hodinu a půl po zničení
skokové stanice *Heimdall*,
den 16/08/75.

Kamera je v rohu místnosti – v jednom z pouhých dvou soukromých pokojů na lodi *Mao*. Isaaka Granta sem nepřesunuli kvůli jeho zraněním, i když jsou dost vážná – je tady proto, že tohle je jediné místo, kde si mohou promluvit v soukromí a kde on u toho může být dál napojený na nitrožilní výživu a na monitory.

Grant leží na vozíku, na sobě má pořád uniformu WUC, od krve a potrahanou. Kady mu sedí po boku, drží ho za ruku, otlučený datapad v klíně. Ve vzduchu mezi nimi visí téměř hmatatelně otázka, co se stalo s její matkou. Kady na první pohled zatím nenašla odvahu o tom začít. A její otec samozřejmě nenašel odvahu se zeptat.

Hanna Donnellyová se opírá o stěnu a dívá se do prázdna. Pořád je to jenom osmadvacet hodin, co osiřela, a i když do vysílačky drze vtipkuje, vypadá to, že ji realita konečně začala dohánět. Ezra Mason otálí u dveří ve své uniformě SPS, vysoké boty má pořád naleštěné, stojí rovně jako pravítko. Zdá se, že i ta krátká vojenská kariéra se na něm někde cestou podepsala. Winifred McCallová je vedle něj, dlouhé tmavé neposlušné vlasy má svázané do copu. I když dřív byla u námořní péčoty SPS, takže je zdaleka nejzkušenějším vojákem na palubách jak *Maa*, tak i *Hypatie*, nechala si uniformu WUC. Zdá se, že to myslela opravdu vážně, když na protest odešla z armády SPS po smrti někdejšího kapitána *Hypatie*.

A abychom měli kontrolu přítomnosti úplnou, je tady taky Syra Bollová, která se právě chystá promluvit, ale nepromluví, protože vejde sedmý hráč, který má po bocích čtyři bezpečáky v uniformách WUC.